

Lovforslag nr. L 127. Fremsat den 17. januar 1990 af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v. med flere love

§ 1

I lov om banker og sparekasser m.v., jf. lov-bekendtgørelse nr. 740 af 30. november 1989, foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

»§ 1. Denne lov finder anvendelse på banker, sparekasser og andelskasser (pengeinstitutter).

Stk. 2. Virksomhed som pengeinstitut kan drives af banker, sparekasser og andelskasser. Banker skal være aktieselskaber, sparekasser selvejende institutioner, jf. dog § 52 c, og andelskasser andelselskaber.

Stk. 3. Pengeinstitutter må alene drive pengeinstitutvirksomhed, medmindre andet følger af § 1 a.

Stk. 4. Ved pengeinstitutvirksomhed forstås varetagelse af funktioner i forbindelse med omsætningen af penge, kreditmidler og værdipapirer og dermed forbundne serviceydelser.

Stk. 5. Pengeinstitutter er sammen med staten, kreditinstitutter omfattet af § 4b i lov om visse kreditinstitutter og udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i §§ 6 a eller 6 c, enberettigede til ved henvendelse til offentligheden at tilbyde sig som modtagere af indlån.

Stk. 6. Pengeinstitutter skal drives i overensstemmelse med redelig forretningssskik og god pengeinstitutpraksis. Finanstilsynet kan i tilfælde, hvor pengeinstitutter handler i strid hermed, give pålæg om, at denne handlemåde bringes til ophør.

Stk. 7. Her i landet registrerede datterselskaber af pengeinstitutter, jf. § 37a, stk. 1, der ikke selv er pengeinstitutter eller realkreditinstitut-

ter, må ikke fra offentligheden modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. Tilsvarende gælder for her i landet registrerede selskaber, der ikke er pengeinstitutter eller realkreditinstitutter, og som er ligestillet med datterselskaber efter § 37a, stk. 7. Finanstilsynet kan undtage fra bestemmelserne i 1. og 2. pkt.«

2. Efter § 1 indsættes:

»§ 1a. Pengeinstitutter kan midlertidigt drive anden virksomhed til afvikling af forud indgåede engagementer og med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Indberetning herom skal gives til Finanstilsynet.

Stk. 2. Pengeinstitutter kan drive anden virksomhed, der er accessorisk til pengeinstitutvirksomhed. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Stk. 3. Pengeinstitutter må gennem datterselskaber drive forsikringsvirksomhed og realkreditvirksomhed.

3. I § 2 indsættes som stk. 2:

»*Stk. 2.* Et udenlandsk kreditinstitut kan dog benytte det samme navn, som kreditinstituttet benytter i hjemlandet. Er der risiko for forveksling med et andet her i landet anvendt navn, kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kræve en forklarende tilføjelse.«

4. I § 3, 1. pkt. ændres «være mindst 25 mio.kr.» til: »mindst udgøre et beløb svarende til modværdien af 5 mio. ECU«.

5. I § 4, stk. 1, 1. pkt. ændres «25 mio.kr.» til: «et beløb svarende til modværdien af 5 mio. ECU».

6. I § 4a, 1. pkt. ændres «25 mio.kr.» til: «et beløb svarende til modværdien af 5 mio. ECU».

7. § 5 ophæves.

8. I § 6, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Ansøgningen skal desuden indeholde oplysninger om alle, der direkte eller indirekte ejer mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmeretighederne eller en kapitalandel, der giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på forvaltningen af pengeinstituttet, samt om størrelsen af disse kapitalejeres kapitalandel.«

9. § 6, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Når Finanstilsynet har meddelt tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, skal pengeinstituttet registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Med anmeldelse til registrering skal pengeinstituttet indsende 2 daterede eksemplarer af vedtægterne til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der videresender det ene eksemplar til Finanstilsynet.«

10. Efter § 6, stk. 2, indsættes som nye stykker:

»Stk. 3. Aktieselskabslovens bestemmelser om anmeldelse og registrering m.m. gælder tilsvarende for pengeinstitutter.

Stk. 4. Ved anmeldelse af vedtægtsændringer, skal pengeinstituttet indsende 2 daterede eksemplarer med den fuldstændige nye affatelse til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der videresender det ene eksemplar til Finanstilsynet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 5 og 6.

11. I § 6 indsættes efter stk. 4, som bliver stk. 6, som nyt stykke:

»Stk. 7. Tilladelse kan desuden nægtes, hvis de i stk. 1 nævnte kapitalejere skønnes at ville modvirke en forsvarlig drift af pengeinstituttet.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 8-9.

12. § 6, stk. 5, 3. pkt., der bliver § 6, stk. 8, 3. pkt. ophæves, og § 6, stk. 6, der bliver stk. 9 affattes således:

»Stk. 9. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets 2. samord-

ningsdirektiv suspendere behandlingen af ansøgninger om godkendelse af pengeinstitutter, som direkte eller indirekte ejes af selskaber med hjemsted uden for De Europæiske Fællesskaber.«

13. Efter § 6 indsættes:

»§ 6a. Et udenlandsk kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for De Europæiske Fællesskaber, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, jf. stk. 2. Filialen kan udøve de i bilag 1 nævnte aktiviteter, såfremt disse er omfattet af kreditinstitutts tilladelse i hjemlandet.

Stk. 2. Finanstilsynet skal fra hjemlandets tilsynsmyndigheder kræve følgende oplysninger:

- 1) en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter,
- 2) en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af kreditinstitutts tilladelse i hjemlandet,
- 3) filialens adresse,
- 4) navnene på filialens ledelse,
- 5) størrelsen af kreditinstitutts ansvarlige kapital og solvensnøgletal, og
- 6) oplysninger om en eventuel garantiordning i hjemlandet omfattende filialens indskydere.

Stk. 3. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, skal kreditinstituttet give meddelelse herom til Finanstilsynet, senest en måned før ændringen foretages.

Stk. 4. Aktieselskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber gælder ikke for de i stk. 1 nævnte filialer. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan fastsætte særlige regler for de i stk. 1 nævnte filialer.

Stk. 5. Et udenlandsk kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for De Europæiske Fællesskaber, kan begynde at udøve virksomhed her i landet som grænseoverskridende tjenesteydelser, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Kreditinstituttet kan udøve de i bilag 1 nævnte aktiviteter, når hjemlandets tilsynsmyndigheder har erklæret, at disse er omfattet af kreditinstitutts tilladelse i hjemlandet.

§ 6b. Et pengeinstitut, der ønsker at etablere en filial i et andet land inden for De Europæiske Fællesskaber, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med følgende oplysninger om filialen:

- 1) i hvilket land filialen ønskes etableret,
- 2) en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter,
- 3) filialens adresse, og
- 4) navnene på filialens ledelse.

Stk. 2. Finanstilsynet videregiver de i stk. 1 nævnte oplysninger, og oplysninger om pengeinstitutets ansvarlige kapital og solvensnøgle samt oplysninger om indskydergarantiordningen til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 3 måneder efter modtagelsen af oplysningerne og underretter pengeinstitutet herom. Samtidigt fremsendes erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af pengeinstitutets tilladelse.

Stk. 3. Finanstilsynet kan undlade at fremsende de nævnte oplysninger, hvis der er grund til at betvivle, at pengeinstitutets administrative struktur og finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering. Finanstilsynet giver pengeinstitutet meddelelse herom inden 3 måneder fra modtagelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger.

Stk. 4. Pengeinstitutet er forpligtet til at meddele Finanstilsynet og værtslandets tilsynsmyndigheder enhver ændring i de i stk. 1 nævnte forhold, senest en måned før ændringen foretages.

Stk. 5. Et pengeinstitut, der ønsker at udøve virksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et andet land inden for De Europæiske Fællesskaber, skal give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land virksomhed ønskes påbegyndt, og hvilke aktiviteter der ønskes udøvet.

Stk. 6. Finanstilsynet videregiver den i stk. 5 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af pengeinstitutets tilladelse, til tilsynsmyndigheden i værtslandet, senest en måned efter modtagelsen af den i stk. 5 nævnte meddelelse.

§ 6c. Lovens bestemmelser gælder for filialer af pengeinstitutter, der har hjemsted i et land uden for De Europæiske Fællesskaber med de afvigelser, filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i medfør af international aftale. Aktieselskabslovens bestemmelser om

filialer af udenlandske aktieselskaber gælder tilsvarende for filialer af udenlandske sparekasser og andelskasser.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter bestemmelser i henhold til stk. 1, 1. pkt., samt bestemmelser om tilladelse til filialer af udenlandske pengeinstitutter, herunder om at Finanstilsynet kan undtage fra bestemmelserne.«

14. Efter § 7a indsættes:

»Kapitel 3a
Ejerforhold

§ 7b. Finanstilsynet skal underrettes om og på forhånd godkende enhver fysisk eller juridisk persons direkte eller indirekte erhvervelse af en kvalificeret andel i et pengeinstitut samt sådanne forøgelse af den kvalificerede andel, der medfører, at denne udgør eller overstiger en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct., 50 pct. eller, at pengeinstitutet bliver et datterselskab.

Stk. 2. Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på forvaltningen af pengeinstitutet.

Stk. 3. Erhvervelse eller forøgelse af andelen som nævnt i stk. 1 kan kun godkendes, når dette ikke strider mod hensynet til at sikre en forsvarlig drift af pengeinstitutet. Finanstilsynets godkendelse eller afslag skal foreligge senest 3 måneder efter underretning om den påtænkte investering.

Stk. 4. Finanstilsynet kan ved godkendelse af en erhvervelse eller forøgelse efter stk. 1 fastsætte en frist for gennemførelsen af denne.

Stk. 5. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets 2. samordningsdirektiv suspendere behandlingen af en ansøgning om et selskabs direkte eller indirekte erhvervelse af de i stk. 1 fastsatte andele i et pengeinstitut, hvis selskabet ligger uden for De Europæiske Fællesskaber.

Stk. 6. Kapitalejere, som har en andel på mindst 10 pct., og som påtænker at mindske denne andel, således at den falder under en af de i stk. 1 fastsatte grænser, skal underrette Finanstilsynet herom og angive størrelsen af den påtænkte fremtidige andel.

Stk. 7. Når et pengeinstitut får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som

nævnt i stk. 1 og 6, skal pengeinstituttet straks give Finanstilsynet meddelelse herom.

§ 7c. Såfremt kapitalejere, der er i besiddelse af en af de i § 7b, stk. 1, fastsatte andele i et pengeinstitut, modvirker en forsvarlig drift af pengeinstituttet, kan Finanstilsynet ophæve den stemmeret, der er knyttet til de pågældende ejeres kapitalandele, eller påbyde pengeinstituttet at følge bestemte retningslinier.

Stk. 2. Finanstilsynet kan ophæve den stemmeret, der er knyttet til kapitalandele ejet af fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen i § 7b, stk. 1, til forudgående underretning af Finanstilsynet. Kapitalandelen tildes igen fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet kan godkende erhvervelsen.

Stk. 3. Finanstilsynet skal ophæve den stemmeret, der er knyttet til kapitalandele ejet af fysiske eller juridiske personer, som har erhvervet andele som omhandlet i § 7b, stk. 1, uanset at Finanstilsynet har afslået at godkende denne erhvervelse af kapitalandele.

Stk. 4. Har Finanstilsynet ophævet stemmeretten i medfør af stk. 1-3, kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital.«

15. § 11, stk. 3, sidste pkt. affattes således:

»Regler om valgordningen, om stemmeret og om gennemførelse af valg skal fremgå af vedtægterne.«

16. § 15 f, stk. 1, affattes således:

»Flere andelskasser kan i fællesskab opfylde lovens krav, såfremt de er medlemmer af en sammenslutning af andelskasser, der har fået tilladelse efter § 6. Tilladelse forudsætter, at sammenslutningen opfylder de i De Europæiske Fællesskabers direktiv af 12. december 1979, art. 2, stk. 4a, nævnte betingelser. Sammenslutningen anses herefter for eet pengeinstitut i relation til bestemmelserne i lovens kapitel 1-3a, 4E og 5-13.«

17. § 15 f, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. §§ 1-2, § 4a, 2. pkt., § 6, stk. 2 og 3, § 7a, §§ 15a-15d, § 15e, stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 2, § 16, stk. 1, § 16a, § 17, § 19, § 20, §§ 29-33, § 34, stk. 2-6, § 36, § 37, stk. 1-5, § 37a, stk. 1-4 og stk. 6-9, § 39a, §§ 40-42, § 46, § 47a, 1. pkt., § 47b, § 47c, § 47d, stk. 2-4, § 47e, § 48 og §§ 49-51, jf.

§§ 53 og 54, finder desuden anvendelse på tilsluttede andelskasser.«

18. I § 16a ændres »§ 1, stk. 4, 2. pkt.« til: »§ 1a, stk. 1«.

19. § 18 affattes således:

»§ 18. Pengeinstituttets bestyrelse skal udfærdige skriftlige retningslinier for pengeinstituttets væsentligste aktivitetsområder, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges.

Stk. 2. Et eksemplar af retningslinierne skal indsendes til Finanstilsynet, der ligeledes skal orienteres skriftligt om eventuelle ændringer.«

20. § 19, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Bestyrelsen kan beslutte, at bogholderi- og kassefunktion varetages af samme person, når revisionen erklærer, at forretningsgangene er sikkerhedsmæssigt betryggende. Bestyrelsens beslutninger og revisionens erklæringer skal indføres i forhandlingsprotokollen, og genpart heraf skal samtidig indsendes til Finanstilsynet til orientering.«

21. § 20, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Til i øvrigt at forpligte et pengeinstitut kræves underskrift af mindst to dertil bemyndigede personer. Bestyrelsen kan beslutte, at visse dispositioner foretages ved én persons underskrift eller i tilfælde af kvittering for indbetalinger alene ved maskinafstempling, når revisorerne erklærer, at forretningsgangene er sikkerhedsmæssigt betryggende. Bestyrelsens beslutninger og revisionens erklæringer skal indføres i forhandlingsprotokollen, og genpart heraf skal samtidig indsendes til Finanstilsynet til orientering.«

22. Kapitel 5 affattes således:

»Kapitel 5

Solvens

§ 21. Den ansvarlige kapital i et pengeinstitut skal til enhver tid udgøre mindst 8 pct. af dets vægtede aktiver og ikke balanceførte poster. Solvenskravet anses endvidere for opfyldt, såfremt et pengeinstituts ansvarlige kapital og ansvarlige indskudskapital, jf. § 22, stk. 2, udgør mindst 10 pct. af dets vægtede aktiver og ikke balanceførte poster. Finanstilsynet fastsætter

nærmere regler for opgørelse af solvensprocenten.

Stk. 2. Industriministeren bemyndiges til i ganske særlige tilfælde at ændre de i stk. 1 fastsatte solvenskrav.

Stk. 3. Hvis et medlem af et pengeinstituts bestyrelse, direktion eller revision må formode, at pengeinstituttet ikke opfylder solvenskravet, jf. stk. 1, skal de pågældende straks meddele dette til Finanstilsynet. Finanstilsynet kan fastsætte en frist, indenfor hvilken solvenskravet skal være opfyldt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser til imødegåelse af valuta- og renterisici.

§ 21a. Et pengeinstituts ansvarlige kapital beregnes som summen af kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag og den supplerende kapital efter de i stk. 6, 7, 9 og 10 nævnte fradrag.

Stk. 2. Kernekapitalen består af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital, samt af overkurs ved emission og reserver.

Stk. 3. Kernekapitalen reduceres med pengeinstituttets beholdning af egne aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud.

Stk. 4. Den supplerende kapital består af opskrivningshenlæggelser, værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 22, stk. 1. Den supplerende kapital må ikke udgøre mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om, at andre kapitalelementer medregnes i opgørelsen af den ansvarlige kapital.

Stk. 6. Har et pengeinstitut en kapitalandel i et andet kredit- eller finansieringsinstitut, der overstiger 10 pct. af sidstnævntes aktie-, garanti- eller andelskapital, skal andelen fradrages ved beregningen af pengeinstituttets ansvarlige kapital. Endvidere fradrages pengeinstituttets efterstillede kapitalindskud i de nævnte institutter. En midlertidig erhvervelse af aktier i et andet kredit- eller finansieringsinstitut skal dog ikke fradrages, når erhvervelsen er sket som led i en rekonstruktion.

Stk. 7. Har et pengeinstitut andre kapitalandele samt efterstillede kapitalindskud i kredit- og finansieringsinstitutter end de i stk. 6 nævnte, der tilsammen overstiger 10 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital før fradrag i henhold til stk. 6, 9 og 10, fradrages den overskydende del.

Stk. 8. Et pengeinstitut skal ikke fradrage kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i andre kredit- og finansieringsinstitutter, som sammen med pengeinstituttet er omfattet af konsolidering, jf. § 37a.

Stk. 9. Et pengeinstituts aktieandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, jf. § 37a, stk. 1, der driver forsikringsvirksomhed eller accessorisk virksomhed, fradrages ved beregningen af pengeinstituttets ansvarlige kapital.

Stk. 10. Et pengeinstituts beholdning af kapitalandele, der overstiger de i § 24, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., nævnte grænser, jf. § 24, stk. 3, fradrages ligeledes ved beregningen af pengeinstituttets ansvarlige kapital.

Stk. 11. Et pengeinstituts kernekapital, opskrivningshenlæggelser samt eventuelle kapitalelementer, jf. stk. 5, skal være fratrukket enhver form for skat, der kan forudses på det tidspunkt, hvor beløbet beregnes, eller det skal være behørigt tilpasset i det omfang, skat reducerer det beløb, hvormed denne kapital kan anvendes til dækning af risici eller tab.

§ 22. Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) de må ikke kunne tilbagebetales på ihænde-haverens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse,
- 2) aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give pengeinstituttet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden,
- 3) långiverens krav mod pengeinstituttet skal efterstilles al anden ikke-efterstillet gæld,
- 4) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades pengeinstituttet at fortsætte sine aktiviteter,
- 5) beløbet skal være indbetalt, og
- 6) når kapitalinskuddet har fast løbetid indskrænkes det beløb, hvormed kapitalinskuddet medregnes, årligt med 25 pct. af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfalddato.

Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for ovennævnte kapitalindskud, herunder fastlægge tidspunktet for kapitalinskuddets nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse.

Stk. 2. For ansvarlig indskudskapital gælder følgende betingelser:

- 1) Det skal fremgå af låneaftalen, at kapitalen kun kan forfalde til betaling før den aftalte forfaldsdato, såfremt pengeinstituttet træder i likvidation eller erklæres konkurs.
- 2) Långiverens krav mod pengeinstituttet skal efterstilles al anden ikke-efterstillet gæld. Ansvarlig indskudskapital, der er opsagt til udbetaling, hæfter uanset opsigelsen, når opsigelsesfristen udløber efter anmeldelse af betalingsstandsning, beslutning om likvidation eller afsigelse af konkursdecret.
- 3) Kapitalen skal have en oprindelig løbetid eller et opsigelsesvarsel på mindst 5 år. Finansstilsynet kan efter anmodning fra pengeinstituttet tillade, at ansvarlig indskudskapital tilbagebetales før tiden.
- 4) Beløbet skal være indbetalt.
- 5) Ansvarlig indskudskapital må ikke udgøre mere end 40 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til § 21a, stk. 3.
- 6) Den supplerende kapital må ikke sammen med ansvarlig indskudskapital udgøre mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til § 21a, stk. 3.
- 7) Det beløb, hvormed den ansvarlige indskudskapital medtages, indskrænkes årligt med 20 pct. af den oprindelige kapital de sidste 5 år inden den aftalte forfaldsdato.
- 8) Beholdningen af egne beviser samt egne beviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, modregnes i pengeinstituttets ansvarlige indskudskapital med et beløb beregnet efter de under nr. 7 fastsatte regler.«

23. § 23, stk. 1, affattes således:

»Et pengeinstitut må ikke yde en kunde kredit eller påtage sig garantier for den pågældende til et så stort beløb, at pengeinstituttets samlede tilgodehavende hos og forpligtelser for den pågældende overstiger 35 pct. af pengeinstituttets kernekapital og opskrivningshenslæggelser. Efter enstemmig indstilling fra direktionen og med tilslutning fra mindst to tredjedele af bestyrelsens medlemmer i hvert enkelt tilfælde kan grænsen for enkeltengagements størrelse forhøjes til 50 pct. af pengeinstituttets kernekapital og opskrivningshenslæggelser. Om sådan beslutning skal der ske indberetning til Finansstilsynet. Tilsvarende gælder for et pengeinstituts samlede tilgodehavende hos og forpligtelser for virksomheder, mellem hvilke der

består en sådan forbindelse, at engagementerne med de pågældende udgør en samlet enkelt risiko for pengeinstituttet.«

24. § 24, stk. 1, affattes således:

»Et pengeinstitut må ikke eje eller belåne kapitalandele i et enkelt selskab til et højere bogført beløb end 15 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital før fradrag i henhold til § 21a, stk. 10. Pengeinstituttets interesser i vedkommende virksomhed må dog ikke herved overstige den i § 23, stk. 1, nævnte grænse.«

25. I § 24 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Et pengeinstituts beholdning af kvalificerede andele, jf. § 7b, stk. 2, må ikke overstige 60 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital før fradrag i henhold til § 21a, stk. 10. Den bogførte værdi af de kapitalandele, som et pengeinstitut har erhvervet, må ikke overstige 75 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital. Kapitalandele, der fradrages ved beregning af pengeinstituttets ansvarlige kapital, eller kapitalandele i selskaber, som sammen med pengeinstituttet er omfattet af konsolidering, medregnes ikke i de i stk. 1 og dette stykkes 1. og 2. pkt., nævnte grænser. Erhverver et pengeinstitut i henhold til § 1a, stk. 1, aktiver fra en virksomhed, må den bogførte værdi af erhvervelsen af disse aktiver ikke overstige den i stk. 1 nævnte grænse og skal medregnes under den i dette stykkes 2. pkt. nævnte grænse.

Stk. 3. Et pengeinstituts beholdning af kapitalandele kan overstige de i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., nævnte grænser, når der foretages fradrag for den overskydende del ved beregning af den ansvarlige kapital.«

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 4-9.

26. § 24, stk. 6, som bliver stk. 8, affattes således:

»*Stk. 8.* Uanset bestemmelsen i stk. 1 og stk. 4, 1. pkt., kan de tilsluttede andelskasser i en sammenslutning af andelskasser efter tilladelse fra Finansstilsynet eje hele aktiekapitalen i en bank.«

27. I § 24, stk. 7, som bliver stk. 9, ændres «stk. 1 og 3» til: «stk. 1, 2 og 5».

28. I § 25, 1. pkt., ændres «egenkapital» til: »ansvarlig kapital«.

29. I § 26 ændres «§ 24, stk. 1 og 2» til: «§ 24, stk. 1, 2 og 4».

30. I § 28, *stk. 1, 3. pkt.*, udgår: »således som disse er opgjort efter § 21«, og der indsættes som 4. pkt.:

»Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for fradrag i gælds- og garantiforpligtelserne.«

31. *Kapitel 7* affattes således:

»Kapitel 7.

Regnskab, revision og konsolidering i koncernforhold

§ 29. For hvert regnskabsår udarbejder bestyrelse og direktion i overensstemmelse med lovgivningens og vedtægternes regler herom, et årsregnskab bestående af resultatopgørelse, balance og noter. Endvidere udarbejdes en årsberetning. De opregnede dele udgør en helhed.

Stk. 2. Årsregnskab og årsberetning skal underskrives af direktionen og bestyrelsen. Mener en direktør eller et bestyrelsesmedlem, at årsregnskabet eller årsberetningen ikke bør godkendes, eller har han andre indvendinger mod disse, som han ønsker at gøre generalforsamlingen eller i sparekasser repræsentantskabet bekendt med, skal han gøre rede herfor i sin påtegning.

§ 30. Regnskabsåret er kalenderåret. Dog kan et pengeinstituts første regnskabsperiode omfatte et kortere eller længere tidsrum, dog højst atten måneder.

§ 31. Årsregnskabet skal opstilles på overskuelig måde i overensstemmelse med denne lov og forskrifter i henhold til loven.

Stk. 2. Årsregnskabet skal give et retvisende billede af pengeinstituttets aktiver og passiver, dets økonomiske stilling samt resultatet.

Stk. 3. Såfremt en andelskasse er medlem af en sammenslutning efter kapitel 4 D, skal sammenslutningens årsregnskab optages som bilag til andelskassens årsregnskab.

Stk. 4. Hvis anvendelsen af bestemmelser i denne lov eller forskrifter i henhold til loven ikke er tilstrækkelige til at give et retvisende billede som nævnt i stk. 2, skal der gives yderligere oplysninger i årsregnskabet.

Stk. 5. Årsregnskabet skal indeholde oplysninger om retshandler af større betydning, som har fundet sted mellem pengeinstituttet og de

virksomheder, som er direkte eller indirekte forbundne med pengeinstituttet, jf. § 1, stk 2, nr. 5, 7 og 8, i det samtidig fremsatte forslag til ændring af lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab.

§ 32. Posterne i årsregnskabet værdiansættes i overensstemmelse med følgende almindelige principper:

- 1) pengeinstituttet formodes at fortsætte sin virksomhed,
- 2) værdiansættelsesmetoderne må ikke ændres fra det ene regnskabsår til det næste,
- 3) værdiansættelsen skal i alle tilfælde ske under udvisning af behørig forsigtighed og især således:
 - a) at kun den fortjeneste, der er konstateret på balancetidspunktet, medtages,
 - b) at der tages hensyn til alle forudsigelige risici og eventuelle tab, som er opstået i løbet af det regnskabsår, årsregnskabet vedrører, eller i et tidligere regnskabsår, selv om disse risici eller tab først bliver kendt mellem balancetidspunktet og det tidspunkt, på hvilket årsregnskabet udarbejdes, og
 - c) at der tages hensyn til enhver værdiforringelse, hvad enten årsregnskabet udviser tab eller fortjeneste,
- 4) der skal tages hensyn til indtægter og udgifter vedrørende det år, som regnskabet omfatter, uanset betalingstidspunktet,
- 5) aktiv- og passivposternes bestanddele skal værdiansættes hver for sig, og
- 6) åbningsbalancen for hvert år skal svare til balancen for det foregående år.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler, hvorefter værdipapirer, der ikke er anlægsaktiver, finansielle instrumenter, gældsposter og hensættelser opføres til markedsværdien.

Stk. 3. De almindelige principper i stk. 1 kan fraviges i undtagelsestilfælde. Eventuelle fravigelser skal anføres i noterne og behørigt begrundes tillige med angivelse af deres indvirkning på pengeinstituttets aktiver og passiver, dets økonomiske stilling og resultatet.

§ 33. Årsberetningen skal indeholde en redegørelse for udviklingen i pengeinstituttets økonomiske aktiviteter og forhold. Hvis årsregnskabet i væsentlig grad er påvirket af usædvanlige forhold, samt hvis der er væsentlig usikkerhed ved opgørelsen af årsregnskabet, skal der gives oplysning herom i en særskilt del af beret-

ningen. Oplysningerne skal gives hver for sig og om muligt med beløbsangivelse.

Stk. 2. Årsberetningen skal endvidere indeholde omtale af:

- 1) betydningsfulde hændelser indtruffet efter regnskabsårets afslutning,
- 2) pengeinstituttets forventede udvikling, og
- 3) væsentlige udviklingsaktiviteter.

Stk. 3. Bestyrelsen skal i årsberetningen eller i tilknytning til resultatopgørelsen eller balancen stille forslag til beslutning vedrørende anvendelse af pengeinstituttets overskud eller dækning af tab.

§ 34. Et pengeinstituts årsregnskab skal revideres af mindst to revisorer, hvoraf den ene skal være statsautoriseret. Mindst en af de øvrige revisorer skal enten være statsautoriseret eller registreret.

Stk. 2. Et pengeinstituts moder-, søster- og datterselskabers regnskaber skal revideres af de samme revisorer, som reviderer pengeinstituttets regnskaber.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet i stk. 2.

Stk. 4. De for aktieselskaber gældende revisionsbestemmelser finder med de fornødne tilføjelser anvendelse på sparekasser og andelskasser.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om revisionens gennemførelse i pengeinstitutter, herunder om oprettelse af interne revisionsafdelinger og systemrevisionsafdelinger og om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler.

Stk. 6. Finanstilsynet kan afskedige en revisor, der findes åbenbart uegnet til sit hverv, og i stedet udpege en anden revisor, jf. herved stk. 1, der fungerer, indtil nyt valg kan foretages.

Stk. 7. Ved revisorskifte skal pengeinstituttet og revisor give tilsynet hver sin redegørelse, hvis skiftet skyldes særlige forhold.

Stk. 8. Finanstilsynet kan pålægge revisorerne enten alene eller sammen med den interne revisionschef at give oplysninger om pengeinstituttets forhold.

Stk. 9. Finanstilsynet kan foranstalte en ekstraordinær revision i et pengeinstitut. Pengeinstituttet kan pålægges at betale for revisionens udførelse. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.

Stk. 10. Revisor må ikke have lån i eller garanti fra pengeinstituttet, ligesom han ikke må

stille pant eller påtage sig kaution for forpligtelser over for pengeinstituttet.

§ 35. Pengeinstituttet skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for pengeinstituttets fortsatte virksomhed. De valgte revisorer skal påse, at pengeinstituttet overholder denne forpligtelse.

§ 36. Det reviderede og af bestyrelsen godkendte årsregnskab og årsberetningen skal senest 8 dage efter afholdelse af det bestyrelsesmøde, hvor regnskabet er godkendt, og senest 3 måneder efter regnskabsperiodens afslutning indsendes til Finanstilsynet i to eksemplarer. En kopi af revisionsprotokollen skal samtidigt indsendes til tilsynet.

Stk. 2. Dirigenten for generalforsamlingen eller i sparekasser det repræsentantskabsmøde, hvor årsregnskabet og årsberetningen er forelagt til godkendelse, skal straks efter generalforsamlingen eller repræsentantskabsmødet give Finanstilsynet oplysning, om årsregnskabet er vedtaget uden ændringer. Hvis generalforsamlingen eller repræsentantskabet foretager ændringer i det af bestyrelsen godkendte regnskab eller årsberetningen, skal det endelige regnskab samt årsberetningen som godkendt af generalforsamlingen eller repræsentantskabet og med angivelse af de ændringer, der er foretaget, indsendes i to eksemplarer til Finanstilsynet inden 8 dage efter generalforsamlingen eller repræsentantskabsmødet. Generalforsamlingen eller repræsentantskabsmødet skal finde sted senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb.

Stk. 3. Når Finanstilsynet modtager meddelelse om, at årsregnskabet og årsberetningen er godkendt af generalforsamlingen eller repræsentantskabet, fremsender Finanstilsynet årsregnskabet og årsberetningen til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der bekendtgør modtagelsen i Statstidende. De modtagne årsregnskaber og årsberetninger er offentligt tilgængelige i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

§ 37. Finanstilsynet fastsætter regler om pengeinstitutters regnskabsaflæggelse, herunder om årsregnskabets opstilling, indhold af resultatopgørelsens og balancens poster, ikke balancførte poster, noter, værdiansættelser af de enkelte poster, årsberetning samt foreløbige årsregnskaber.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter endvidere regler om:

- 1) månedlige balancer,
- 2) kvartalsvise og halvårslige regnskaber, og
- 3) kapitaldækningsopgørelser ved udløbet af hvert kvartal.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde bestemme, at et pengeinstitut skal indberette de i stk. 2 angivne oplysninger hyppigere.

Stk. 4. Finanstilsynet kan endvidere bestemme, at visse pengeinstitutter alene indsender balancer ved udløbet af hvert kvartal, og at de alene indsender halvårslige regnskaber og kapitaldækningsopgørelser.

Stk. 5. Den reviderede resultatopgørelse og balance skal af pengeinstituttet senest to uger efter afholdelse af generalforsamlingen eller for sparekasser det repræsentantskabsmøde, hvor årsregnskabet er godkendt, offentliggøres i et eller flere dagblade, der udkommer på pengeinstituttets hjemsted. Pengeinstituttets årsregnskab og årsberetning skal endvidere på forlangende kunne udleveres i pengeinstituttets filialer. Tilsvarende offentliggørelse og udlevering af regnskabet for første halvår skal ske senest 8 uger efter halvårets udløb. Offentliggørelsen skal ske i en af tilsynet godkendt form.

Stk. 6. Ved regnskabsårets slutning skal hvert pengeinstitut give Finanstilsynet alle oplysninger, som efter bestemmelse af Finanstilsynet er fornødne til tilvejebringelse af en pengeinstitutstatistik.

§ 37a. Et pengeinstitut, der er moderselskab, udgør sammen med dattervirksomhederne en koncern.

Stk. 2. Et pengeinstitut er et moderselskab, hvis det:

- 1) besidder flertallet af stemmerettighederne i en virksomhed,
- 2) er aktionær, anpartshaver eller ejer andre andele af en virksomheds egenkapital (virksomhedsdeltager) og har ret til at udnævne eller afsætte et flertal i virksomhedens bestyrelse, direktion eller tilsvarende ledelsesorgan,
- 3) er virksomhedsdeltager og har ret til at udøve en bestemmende indflydelse over virksomheden på grund af vedtægter eller aftale med denne iøvrigt,
- 4) er virksomhedsdeltager og i medfør af aftale med andre aktionærer, anpartshavere eller ejere af andele af egenkapitalen råder over flertallet af stemmerne i virksomheden, eller

5) er virksomhedsdeltager og udøver en bestemmende indflydelse over virksomheden.

Stk. 3. Virksomheder, der har den i stk. 2 angivne tilknytning til pengeinstituttet, er dattervirksomheder.

Stk. 4. Ved opgørelse af stemmerettigheder og rettigheder til at udnævne eller afsætte medlemmer af ledelsesorganer medregnes både rettigheder, der besiddes af pengeinstituttet og dets datterselskaber..

Stk. 5. Ved opgørelsen af stemmerettigheder i en dattervirksomhed ses der bort fra stemmerettigheder, som knytter sig til kapitalandele, der besiddes af virksomheden selv eller dennes dattervirksomheder.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter regler om udarbejdelse af koncernregnskaber. For de af disse regler omfattede selskaber finder lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskaber, bortset fra kapitel 8 a, ikke anvendelse.

Stk. 7. Hvis forholdet mellem et pengeinstitut og en virksomhed er, som anført i stk. 1, finder §§ 21, 23, 24, 25, 27 og 28 også anvendelse for koncernen. Moderselskabets bestyrelse og direktion påser overholdelsen af disse bestemmelser.

Stk. 8. Bestemmelserne i § 29, § 30, § 31, stk. 1-2 og 4-5, § 32, § 33, § 34, stk. 1 og 5-10, § 35, § 36, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-3, § 37, stk. 1 og 6, § 50 samt § 50a finder tilsvarende anvendelse på koncernen og de enkelte koncernselskaber. Endvidere finder § 37, stk. 2-5, anvendelse på koncernen.

Stk. 9. Finanstilsynet kan bestemme, at stk. 6, 7 og 8 finder anvendelse i andre tilfælde, hvor pengeinstitutter alene eller i fællesskab har en sådan tilknytning til et selskab gennem aktieenholdsvis anpartsbesiddelse, at det må anses for påkrævet at anvende de nævnte regler.

Stk. 10. Bestemmelserne i stk. 6, 7 og 8 finder ikke anvendelse på selskaber, der er erhvervet af et pengeinstitut i henhold til § 1a, stk. 1. Finanstilsynet kan dog bestemme, at bestemmelserne finder anvendelse.

Stk. 11. Finanstilsynet kan undtage fra bestemmelserne i stk. 6, 7 og 8.«

32. § 38 affattes således:

»§ 38. Et pengeinstitut skal foretage de henlæggelser, der er nødvendige efter instituttets økonomiske stilling. Vedtægterne kan foreskrive pligt til henlæggelse.»

33. § 39, stk. 1, affattes således:

»En sparekasses årlige overskud skal henlægges til reserverne, bortset fra beløb, der tillægges sparekassens medarbejdere som led i aftaler om overskudsdeling.«

34. § 39, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Er den ansvarlige kapital mindre end 15 pct. af sparekassens samlede vægtede aktiver og ikke balanceførte poster, kan der til almenyttige eller velgørende formål højst anvendes 10 pct. af overskuddet.«

35. § 39a, stk. 1, ophæves.

Stk 2 og 3 bliver herefter stk. 1 og 2.

36. I § 39a, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »der er til disposition« til: »en andelskasse har til disposition«.

37. § 43 affattes således:

»§ 43. Finanstilsynet kan inddrage et pengeinstituts tilladelse:

- 1) hvis pengeinstitutvirksomheden ikke påbegyndes inden 12 måneder efter tilladelsens meddelelse,
- 2) hvis pengeinstitutvirksomhed ikke udøves i en periode på over 6 måneder,
- 3) hvis pengeinstituttet gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller af forskrifter udstedt i medfør af loven, eller
- 4) i de i § 6, stk. 4, nævnte tilfælde.

Stk. 2. Opfylder pengeinstituttet ikke solvenskravet i § 21, og har det ikke tilvejebragt den foreskrevne ansvarlige kapital indenfor den i medfør af § 21, stk. 3, fastsatte frist, skal Finanstilsynet inddrage tilladelsen. Finanstilsynet kan bestemme, at bestyrelsen indenfor en nærmere angiven frist, uanset vedtægternes bestemmelse herom, skal indkalde den efter vedtægterne øverste myndighed og redegøre for pengeinstituttets økonomiske forhold.«

38. § 44 ophæves.

39. Efter § 44 indsættes:

»§ 44a. Opfylder et pengeinstituts ansvarlige kapital ikke kapitalkravet på tilladelsestidspunktet i henhold til §§ 3-4a, kan Finanstilsynet enten fastsætte en frist til at bringe den ansvarlige kapital op på dette minimum eller straks inddrage tilladelsen.

Stk. 2. Det i stk. 1 nævnte krav gælder ikke for pengeinstitutter, der er meddelt tilladelse før den 18. december 1989, og hvis ansvarlige kapital ikke på dette tidspunkt opfyldte kapitalkravet i henhold til §§ 3-4a.

Stk. 3. Hvis de i stk. 2 nævnte pengeinstitutters ansvarlige kapital falder under det beløb, der er nået den 18. december 1989, kan Finanstilsynet enten fastsætte en frist til at bringe den ansvarlige kapital op på dette minimum eller straks inddrage tilladelsen.

Stk. 4. Overtages kontrollen af et pengeinstitut, der er omfattet af stk. 2, af en anden fysisk eller juridisk person, skal pengeinstituttets ansvarlige kapital inden 3 måneder fra overtagelestidspunktet opfylde kapitalkravet i henhold til §§ 3 - 4a, jf. dog § 48, stk. 2.

§ 44b. Finanstilsynet kan efter de procedurer, der er fastsat i EF-direktiver om kreditinstitutter, forbyde et udenlandsk kreditinstitut med hjemsted i et andet land inden for EF at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser, hvis instituttet groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser i denne lov, regler udfærdiget i medfør af loven eller anden lovgivning, der retter sig mod finansiell virksomhed, og det ikke ved påbud eller sanktioner efter denne lov har været muligt at bringe overtrædelserne til ophør.«

40. §§ 45 og 45 a ophæves.

41. I § 48, stk. 1, 3. pkt., udgår: »og om garanti-kapitalens størrelse« og »og om andelskapitalens størrelse«.

42. I § 48 indsættes efter stk. 1 som stk. 2:

»Stk. 2. Den samlede ansvarlige kapital i det pengeinstitut, der opstår i forbindelse med en fusion af to eller flere pengeinstitutter, der er omfattet af § 44, stk. 2, må ikke være mindre end de fusionerende institutters samlede ansvarlige kapital på tidspunktet for fusionen, så længe det fusionerede institut ikke opfylder kapitalkravet i henhold til §§ 3 - 4a. Falder den samlede ansvarlige kapital under beløbet på fusionstidspunktet, kan Finanstilsynet enten fastsætte en frist til at bringe den ansvarlige kapital op på dette minimum eller straks inddrage tilladelsen.«

43. Kapitel 11a ophæves.**44. § 49, stk. 1, affattes således:**

»Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og af de bestemmelser, der er udstedt i medfør af loven, jf. dog § 6, stk. 5. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser overholdelsen af § 6, stk. 2 og 3 og §§ 7, 7a og 15g.«

45. I § 49 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. For filialer af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for De Europæiske Fællesskaber, fører Finanstilsynet i overensstemmelse med bestemmelser fastsat i EF-direktiver om kreditinstitutter tilsyn med likviditet i filialerne.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

46. I § 50, stk. 1, udgår: »jævnligt«.**47. I § 50 indsættes efter stk. 1. som nye stykker:**

»Stk. 2. Tilsynsmyndighederne i et andet land inden for De Europæiske Fællesskaber kan efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer af udenlandske kreditinstitutter med hjemsted i det pågældende land.

Stk. 3. Finanstilsynet kan ved aftale overdrage tilsynet med et pengeinstituts solvens til den myndighed, der fører tilsyn med instituttets udenlandske moderselskab.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 4-7.

48. I § 50, stk. 2, der bliver stk. 4, ophæves 2. pkt.**49. § 50, stk. 3-5, der bliver stk. 5-7, ophæves.****50. Efter § 50 indsættes:**

»§ 50a. De i Finanstilsynet ansatte og eksperter, der handler eller har handlet på tilsynets vegne, er under ansvar efter borgerlig straffelovs §§ 152-152e forpligtede til at hemmeligholde, hvad de gennem deres virksomhed bliver vidende om. Disse oplysninger kan dog videregives i summarisk eller samlet form, når hverken det enkelte pengeinstitut eller dets kunder kan identificeres.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives:

- 1) til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen,

- 2) under en civil retssag, når et pengeinstitut er erklæret konkurs eller trådt i likvidation som følge af en domstolskendelse, og såfremt oplysningerne ikke vedrører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde pengeinstituttet,
- 3) til de finansielle tilsynsmyndigheder, der inden for De Europæiske Fællesskaber fører tilsyn med kreditinstitutter,
- 4) til de myndigheder i andre lande inden for De Europæiske Fællesskaber, der har ansvaret for tilsynet med andre finansieringsinstitutter, forsikringsinstitutter, eller fører tilsyn med kapitalmarkederne, under forudsætning af, at disse modtagere af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres tilsynsopgaver,
- 5) til institutioner, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling og lignende procedurer, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af kredit- og finansieringsinstitutters regnskaber under forudsætning af, at disse modtagere af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver,
- 6) til finansielle tilsynsmyndigheder i lande uden for De Europæiske Fællesskaber under forudsætning af, at oplysningerne er undergivet tilsvarende tavshedspligt, som angivet i stk. 1, og udveksles i henhold til international aftale,
- 7) til institutioner, der forvalter indlånsgarantiordninger under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde,
- 8) til Danmarks Nationalbank og udenlandske centralbanker under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for den i deres egenskab af pengepolitisk myndighed,
- 9) til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn,
- 10) til Folketinget som led i Folketingets parlamentariske kontrol med forvaltningen, eller
- 11) til administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.

Stk. 3. Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis tilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Stk. 4. Danske forvaltningsmyndigheder, der i henhold til stk. 2, nr. 5, 7, 8 og 10 modtager oplysninger fra Finanstilsynet, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Stk. 5. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene det pengeinstitut, som undersøgelsen efter § 50, stk. 1, vedrører.

Stk. 6. Har en skyldner eller kautionist betydelige forpligtelser over for flere pengeinstitutter, kan Finanstilsynet give de pågældende institutter underretning herom.«

51. I § 52 ændres »500« til: »1.000«.

52. § 54, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 3, 5 og 7, § 1a, §§ 2, 4 og 4a, § 6, stk. 1, § 7b, stk. 1, 6 og 7, § 7c, stk. 1, § 12, stk. 1, § 14, § 15d, stk. 1, § 15f, stk. 3, § 15k, stk. 1, §§ 19-20, § 21, stk. 3, § 23, stk. 1, §§ 24, 25 og 27, stk. 1, § 28, stk. 2, § 29, jf. §§ 30-33, § 34, stk. 1, 7, 8 og 10, § 35, §§ 38, 39, 39a, §§ 47 og 48 og § 51, straffes med bøde eller hæfte, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter borgerlig straffelov.«

53. I § 54, stk. 2, 1. pkt. ændres »der ubeføjet røber, hvad de under udøvelse af deres hverv har fået kundskab om« til: »som uberettiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv har fået kendskab til.«

§ 2

I lov om visse kreditinstitutter, jf. lovbekendtgørelse nr. 644 af 6. oktober 1989, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, indsættes som stk. 4:

»*Stk. 4.* De i bank- og sparekasseloven fastlagte bestemmelser og procedurer om danske pengeinstitutters filialer og grænseoverskridende tjenesteydelser i andre lande inden for De Europæiske Fællesskaber finder tilsvarende anvendelse på institutter omfattet af denne lov«.

2. I § 4b, stk. 4, ændres »25 mio. kr.« til: »et beløb svarende til modværdien af 5 mio. ECU«.

3. Efter § 4b, indsættes:

»§ 4c. Overtages kontrollen med et kreditinstitut, der er omfattet af § 4b, stk. 4, af en anden

fysisk eller juridisk person, skal aktiekapitalen inden 3 måneder efter overtagelsen forhøjes til mindst et beløb svarende til 5 mio. ECU, og instituttet omdannes til et pengeinstitut.«

4. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 11 som nyt nr.: »12) Ejerforhold.«

§ 3

I lov om visse spare- og udlånsvirksomheder m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 474 af 8. august 1988, foretages følgende ændringer:

1. § 2 affattes således:

»§ 2. De af denne lov omfattede virksomheder skal have en garanti- eller egenkapital på mindst 5 mio. kr.«

2. § 4, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Ansøgningen om tilladelse efter stk. 1, skal være bilagt en driftsplan.«

3. Efter § 4, stk. 2, indsættes som nye stykker:

»*Stk. 3.* Når Finanstilsynet har meddelt tilladelse, skal virksomheden registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Med anmeldelse til registrering skal virksomheden indsende 2 daterede eksemplarer af vedtægterne til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der videresender det ene eksemplar til Finanstilsynet.

Stk. 4. Senere ændringer af vedtægterne skal anmeldes til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Ved anmeldelsen skal virksomheden fremsende 2 daterede eksemplarer med den fuldstændige nye affattelse til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der videresender det ene eksemplar til Finanstilsynet.

Stk. 5. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsætter regler om anmeldelse og registrering samt om gebyrer for anmeldelsen, udskrifter m.v. og bekendtgørelse. Gebyrerne tillægges udpantningsret.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 6 og 7.

4. § 10, stk. 1, affattes således:

»Finanstilsynet påser overholdelse af loven og af de bestemmelser, der er udstedt i medfør af loven, jf. dog § 4, stk. 5. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser overholdelsen af § 4, stk. 3 og 4.«

5. § 11, stk. 3, ophæves.

§ 4

Loven træder i kraft den 1. januar 1991.

§ 5

En filial af et udenlandsk kreditinstitut, der har hjemsted i et andet land inden for De Europæiske Fællesskaber, og som er meddelt tilladelse til at drive virksomhed her i landet ved denne lovs ikrafttræden, skal ikke længere opfylde et krav om særskilt filialkapital. Disse filialer betragtes som filialer oprettet i henhold til § 6a i lov om banker og sparekasser m.v., når Finanstilsynet har indgået aftale herom med hjemlandets tilsynsmyndighed.

§ 6

Stk. 1. Uanset bestemmelsen i § 1, nr. 22 (§ 21, stk. 1, 1. pkt.) skal et pengeinstituts ansvarlige kapital til enhver tid udgøre mindst 10 pct. i 1991 og 1992 og 9 pct. i 1993 og 1994 af dets vægtede aktiver og ikke balanceførte poster.

Stk. 2. Til opfyldelse af solvenskravet i stk. 1 kan der i 1991 og 1992 medregnes ansvarlig indskudskapital, der er indgået aftale om inden

den 1. januar 1991, med indtil 40 pct. og i 1993 og 1994 med indtil 20 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til § 21a, stk. 3.

Stk. 3. I 1995 kan der til opfyldelse af solvenskravet i § 21, stk. 1, 1. pkt., medregnes ansvarlig indskudskapital med indtil 10 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til § 21 a, stk. 3.

§ 7

Uanset bestemmelsen i § 1, nr. 22 (§ 22, stk. 2,) kan pengeinstitutter indtil udgangen af 1992 medregne ansvarlig indskudskapital til opfyldelse af solvenskravet i overensstemmelse med de tidligere regler, såfremt der den 1. januar 1989 var indgået endelig låneaftale om ansvarlig indskudskapital i overensstemmelse med de dagældende bestemmelser.

§ 8

Virksomheder, der den 1. januar 1990 havde tilladelse til at drive virksomhed efter bestemmelserne i lov om visse spare- og udlånsvirksomheder m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 474 af 8. august 1988, skal senest den 31. december 1995 have en garanti eller egenkapital på mindst 5 mill. kr.

Bilag 1

1. Modtagelse af indlån og andre tilbagebetalingspligtige midler.
2. Udlånsvirksomhed herunder blandt andet:
 - forbrugerkreditter
 - realkreditlån
 - factoring og diskontering
 - handelskreditter (inkl. forfatering)
3. Finansiell leasing.
4. Betalingsformidling.
5. Udstedelse og administration af betalingsmidler (kreditkort, rejsechecks, bankveksler).
6. Sikkerhedsstillelse og garantier.
7. Transaktioner for egen eller kunders regning vedrørende:
 - a) Pengemarkedsinstrumenter (checks, veksler, indskudsbeviser m.v.).
 - b) Valutamarkedet.
 - c) Finansielle futures og options.
 - d) Valuta- og renteinstrumenter.
 - e) Værdipapirer.
8. Medvirken ved emission af værdipapirer og tjenesteydelser i forbindelse hermed.
9. Rådgivning til virksomheder vedrørende kapitalstruktur, industristrategi og dermed beslægtede spørgsmål og rådgivning samt tjenesteydelser vedrørende sammenslutning og opkøb af virksomheder.
10. »Money broking«.
11. Porteføljeadministration og -rådgivning.
12. Opbevaring og forvaltning af værdipapirer.
13. Kreditoplysninger.
14. Boksudlejning.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrund.

Lovforslaget indeholder ændring af lov om banker og sparekasser m.v., lov om visse kreditinstitutter og lov om visse spare- og udlånsvirksomheder m.v.

Formålet med lovforslaget er navnlig at gennemføre følgende EF-direktiver:

- Rådets 2. direktiv om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og om ændring af direktiv 77/780/EØF (herefter kaldet 2. samordningsdirektiv),
- Rådets direktiv om solvensnøgletal for kreditinstitutter (herefter kaldet solvensdirektivet),
- Rådets direktiv af 17. april 1989 om kreditinstitutters egenkapital (89/299/EØF) (herefter kaldet egenkapitaldirektivet), og
- Rådets direktiv af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (86/635/EØF) (herefter kaldet årsregnskabsdirektivet).

Lovforslaget indeholder desuden et afbureaukratiseringsinitiativ om ophævelse af Finanstilsynets stadfæstelse af vedtægter samt om indførelse af en orienteringsforpligtelse overfor Finanstilsynet til erstatning for unødvendig detailregulering.

Endelig indeholder lovforslaget en forhøjelse af kapitalkravet til visse spare- og udlånsvirksomheder.

2. EF-direktiverne.

Ved lov nr. 841 af 22. december 1989 er ovennævnte direktiver gennemført for realkreditinstitutterne.

I dette afsnit redegøres nærmere for de væsentligste nydannelser i lovforslaget som følge af direktiverne.

Indledningsvis skal det bemærkes, at 2. banksamordningsdirektiv, solvensdirektivet og egenkapitaldirektivet er minimumsdirektiver, som giver de enkelte medlemslande mulighed for på visse områder at vedtage strengere bestemmelser end anført i direktiverne.

2.1.2. Samordningsdirektiv.

Principperne om gensidig anerkendelse og hjemlandskontrol er foreslået på grundlag af 2. samordningsdirektiv, som er hovedhjørnestenen i gennemførelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser.

Medlemslandene skal gensidigt anerkende kreditinstitutter godkendt i andre medlemslande og deres godkendte aktiviteter, som er indeholdt i bilag 1 til lovforslaget. Det vil således i fremtiden være tilstrækkeligt med godkendelse i ét medlemsland for at kunne udøve virksomhed gennem en filial eller for at kunne udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser i andre medlemslande.

Som konsekvens af princippet om gensidig anerkendelse fastsættes der procedurer for kreditinstitutters påbegyndelse af virksomhed i andre medlemslande gennem filialer eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser.

Princippet om hjemlandskontrol indebærer, at tilsynsmyndighederne i et kreditinstituts hjemland er ansvarlig for tilsynet med kreditinstituttet, herunder med kreditinstituttets aktiviteter i andre medlemslande.

2. samordningsdirektiv indeholder endvidere en harmonisering af kravene til startkapital, regler om adgangen til at erhverve en væsentlig kapitalandel eller indflydelse i et kreditinstitut, regler om et kreditinstituts mulighed for at drive anden virksomhed gennem aktieplacering, samt om tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte og andre, der handler eller har handlet på Finanstilsynets vegne.

2.2. Solvensdirektivet.

Solvensdirektivet harmoniserer medlemslandenes lovmæssige mindstekrav til kreditinstituttets ansvarlige kapital, det såkaldte solvenskrav.

Det nugældende solvenskrav for pengeinstitutter (8 pct. kravet) opgøres i forhold til de samlede gælds- og garantiforpligtelser (passiver). Med lovforslaget ændres beregningen af solvenskravet, idet solvenskravet fremover skal opgøres i forhold til pengeinstituttets aktiver og ikke balanceførte poster, som vægtes efter, hvilken skønnet risiko der er forbundet med

det pågældende aktiv. Denne omlægning giver et mere fyldestgørende grundlag for en vurdering af de risici, som et pengeinstitut er engageret i.

Lovforslaget foreslår en gradvis nedtrapning af solvensprocenten til 8 pct. under forudsætning af, at medregningen af den ansvarlige indskudskapital ligeledes nedtrappes og ophører helt fra 1996.

Såfremt den ansvarlige indskudskapital fortsat ønskes medregnet, fastsætter forslaget solvensprocenten til 10 pct. uden nedtrapning.

2.3. Egenkapitaldirektivet.

I overensstemmelse med egenkapitaldirektivet definerer forslaget den ansvarlige kapital som summen af kernekapital og supplerende kapital.

Kernekapitalen omfatter indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital, overkurs ved emissioner og reserver med fradrag af egne aktier, immaterielle aktiver og årets eventuelle løbende underskud.

Den supplerende kapital består af opskrivningshenlæggelser, værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud. Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud skal opfylde en række betingelser, herunder at betaling af forfaldne renter kan udskydes, at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, selv om det tillades pengeinstituttet at fortsætte sine aktiviteter, og at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for kapitalindskuddene, herunder fastlægge tidspunktet for kapitalens nedskrivning samt principper for konstatering af nedskrivningsbeløbs størrelse. Den supplerende kapital må ikke udgøre mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag.

Endvidere indeholder lovudkastet en bemyndigelse til Finanstilsynet til at medtage andre kapitalelementer.

2.4. Regnskabsdirektivet.

Regnskabsreglerne er ændret for at implementere årsregnskabsdirektivet. Lovforslagets bestemmelser svarer i vidt omfang til de tilsvarende regler i årsregnskabsloven. Endvidere er der foretaget ændringer i regnskabskapitlet, som følge af de ændrede solvensregler.

Den væsentligste ændring er, at værdiansættelsesreglerne ikke fremgår af selve loven, idet man har valgt alene at angive hovedprincipperne for regnskabsaflæggelsen i loven, mens de mere detaljerede regler, herunder værdiansættelsesreglerne for de enkelte poster i regnskabet, vil fremgå af en af Finanstilsynet udarbejdet regnskabsbekendtgørelse, der vil træde i kraft samtidig med loven.

Reglerne om indsendelse og offentliggørelse af

regnskaber og konsolideringsbestemmelserne er samtidig ændret.

3. Pengeinstitutternes virksomhedsområde.

Lovudkastet foreslår, at pengeinstitutter i datterselskabsform kan drive forsikringsvirksomhed og realkreditvirksomhed. Det åbner desuden yderligere mulighed for at drive anden virksomhed, der er accessorisk til pengeinstitutvirksomhed, og Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udskilles i et særligt selskab.

Et pengeinstituts aktier og efterstillede kapitalindskud i datterselskaber, der driver forsikringsvirksomhed eller accessorisk virksomhed, skal fratrækkes ved beregningen af pengeinstituttets ansvarlige kapital.

4. Høring.

Lovforslaget har været udsendt til høring i Danmarks Nationalbank, Den Danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening, Andelskasseforeningen og Foreningen af Danske Børsmæglerselskaber.

Branchens organisationer er generelt positive overfor lovforslaget. Danmarks Nationalbank har også tilsluttet sig lovforslaget.

5. Administrative og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget forventes ikke at få administrative eller statsfinansielle konsekvenser, da der pr. 1. januar 1990 gennemføres en omstrukturering af Finanstilsynet bl.a. med henblik på den fortsatte internationalisering af de finansielle virksomheder.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Stk. 1-4 svarer til den nugældende § 1, stk. 1-4, bortset fra at bestemmelsen om, at et pengeinstitut midlertidigt kan drive anden virksomhed til afvikling af forud indgåede engagementer og med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder, foreslås flyttet til § 1a, stk. 1, jf. bemærkningerne til nr. 2.

I stk. 5, foreslås det, at eneretten til at annoncere efter indlån udvides til også at omfatte kreditinstitutter omfattet af § 4b i lov om visse kreditinstitutter, idet disse kreditinstitutter er omfattet af lov om en indskydergarantifond. Udenlandske kreditinstitutter med hjemsted i et andet land inden for EF, der udbyder tjenesteydelser over grænserne, får med forslaget ligeledes del i eneretten.

Stk. 6 svarer til den nugældende § 1, stk. 6.

Stk. 7 svarer til den nugældende § 48a, stk. 5 og 6, idet der dog er tilføjet »eller realkreditinstitutter«

som en konsekvens af, at pengeinstitutter får adgang til at drive realkreditvirksomhed i selskabsform, jf. bemærkningerne til nr. 2.

Til nr. 2.

Stk. 1 svarer til den nugældende § 1, stk. 4, 2. og 3. pkt.

Det foreslås i stk. 2 udtrykkeligt at udvide virksomhedsområdet for pengeinstitutter til også at omfatte accessorisk virksomhed. Den virksomhed, et pengeinstitut ønsker at udøve i form af accessorisk virksomhed, skal ligge i naturlig forlængelse af pengeinstitutternes hidtidige virksomhedsområde. Der stilles ikke krav om, at denne virksomhed skal være forbundet med varetagelse af funktioner i forbindelse med omsætning af penge, kreditmidler og værdipapirer. Den nærmere afgrænsning af begrebet må fastlægges ved administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling.

Finanstilsynet bemyndiges i stk. 2 til at afgøre, hvornår accessorisk virksomhed skal udskilles i et fra pengeinstituttet adskilt selskab. Denne afgørelse vil blandt andet afhænge af den risiko, der er knyttet til de planlagte aktiviteter, ligesom det vil være af væsentlig betydning, hvor forskellig fra pengeinstitutternes kernevirksomhedsområde de planlagte aktiviteter vurderes at være.

Ifølge *stk. 3* får et pengeinstitut endvidere adgang til at drive forsikringsvirksomhed og realkreditvirksomhed i form af datterselskab. Forsikringsvirksomhed skal forstås i overensstemmelse med bestemmelserne herom i lov om forsikringsvirksomhed, og realkreditvirksomhed i overensstemmelse med bestemmelserne herom i realkreditloven.

Til nr. 3

Bestemmelsen svarer til § 2, stk. 3 i den nugældende bekendtgørelse om filialer af udenlandske banker og sparekasser (Industriministeriets bekendtgørelse nr. 14 af 12. januar 1981), der vil blive ændret til alene at regulere forholdet til 3. landes pengeinstitutter.

Til nr. 4, 5 og 6

Bestemmelserne gennemfører 2. samordningsdirektivs primære krav til startkapitalens størrelse. Det er ikke fundet ønskeligt at benytte muligheden for at dispensere fra kapitalkravet ved nyetableringer, hvor risikoen for tab alt andet lige må bedømmes som værende større end ved eksisterende virksomheder, der har bevist deres levedygtighed.

Startkapitalen skal udgøre et beløb svarende til modværdien i danske kroner af 5 mio. ECU (svarende til ca. 40 mill. danske kr. på dagen for indgivelsen

af ansøgning om tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed.

Bestemmelserne berører ikke de eksisterende pengeinstitutter, som kan fortsætte med at drive pengeinstitutvirksomhed uden at skulle opfylde kravet, jf. bemærkningerne til nr. 39 (§ 44a, stk. 2 og 3).

Til nr. 7

Den nugældende § 5 regulerer forholdet til filialer af udenlandske banker og sparekasser. Da der med princippet om gensidig anerkendelse foreslås en ny procedure for oprettelse af filialer for udenlandske kreditinstitutter med hjemsted i et andet land inden for EF, foreslås bestemmelsen ophævet og erstattet med § 6a og § 6c, jf. bemærkningerne til nr. 13.

Til nr. 8

I overensstemmelse med 2. samordningsdirektiv, art. 5, stilles der i stk. 1, 3. pkt. krav om, at en ansøgning om tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed skal indeholde oplysninger om alle kapitalejere, der ejer en kvalificeret andel og om størrelsen af denne andel. Omfattet af bestemmelsen er foruden direkte ejerskab tillige ejerandele erhvervet gennem kontrol med andre selskaber, som ejer kapitalandele i pengeinstituttet.

Til nr. 9 og 10

Som et led i afbureaukratiseringen foreslås det, at Finanstilsynet ikke længere skal godkende pengeinstitutternes vedtægter. Vedtægterne vil herefter, som andre selskabers vedtægter, alene blive registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der påser, at lovens bestemmelser om vedtægterne overholdes.

Til nr. 11

I henhold til *stk. 5*, kan Finanstilsynet nægte at give en tilladelse, hvis en eller flere kapitalejere skønnes at ville modvirke en forsvarlig drift af pengeinstituttet. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis de pågældende i forbindelse med ejerskab eller deltagelse i ledelsen af andre finansielle virksomheder har vist sig uegnede til at drive finansiell virksomhed forsvarligt. Afgørelsen kan indbringes for Industriministeriets Erhvervsankenævns, jf. bemærkningerne til nr. 12.

Bestemmelsen skal sammenholdes med § 7b og § 7c, jf. bemærkningerne til nr. 14, der indeholder regler om kontrol med kapitalejere i et eksisterende pengeinstitut.

Til nr. 12

Den nugældende lovs § 6, stk. 5, 3. pkt. er overflødig, da det allerede fremgår af Forvaltningsloven, at afgørelser skal indeholde oplysninger om rekursadgang og frister herfor. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Den nugældende lovs § 6, stk. 6, foreslås ligeledes ophævet ud fra ønsket om, at Industriministeriets Erhvervsankenævn også skal være ankeinstans for disse afgørelser. Herved bliver der etableret en ensartet rekursadgang for alle Finanstilsynets administrative afgørelser.

Bestemmelsen i det nye *stk. 7* muliggør, at Finanstilsynet kan efterleve eventuelle krav fra EF-Kommissionen om suspension i henhold til artikel 9, stk. 4, i 2. samordningsdirektiv. Bestemmelsen omfatter alene ansøgninger fra 3. landes kreditinstitutter, der ikke allerede er meddelt tilladelse i et af EF's medlemslande.

Til nr. 13

I § 6a fastsættes de procedurer, efter hvilke et udenlandsk kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for EF, kan påbegynde virksomhed her i landet gennem en filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser. Reglerne herom er fastsat på grundlag af art. 18, stk. 1, og art. 19 i 2. samordningsdirektiv.

Bestemmelsen i stk. 4, 1. pkt. er begrundet i 2. samordningsdirektivs princip om gensidig anerkendelse. I henhold til 2. pkt. kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen dog fastsætte regler om anmeldelse og registrering.

Den virksomhed, som et udenlandsk kreditinstitut kan påbegynde, omfatter de aktiviteter, der er opført som bilag 1 til lovforslaget, og som svarer til bilag 1 i 2. samordningsdirektiv. Det er dog en betingelse, at det udenlandske kreditinstitut i hjemlandet har specifik tilladelse til at udøve de ønskede aktiviteter. Aktiviteter, som ikke er opført i bilag 1, er ikke omfattet af den gensidige anerkendelse.

En filial kan påbegynde sin virksomhed 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse bilagt de i stk. 2 nævnte oplysninger fra hjemlandets tilsynsmyndigheder om, at et kreditinstitut ønsker at oprette en filial her i landet for at udøve virksomhed. Finanstilsynet har således en frist på 2 måneder til at tilrettelægge sin del af tilsynet med filialen samt fastlægge eventuelle vilkår for udøvelse af virksomhed begrundet i samfundsmæssige interesser.

I henhold til 2. samordningsdirektiv, art. 18, stk. 2 ff, omfatter den gensidige anerkendelse også finansieringsselskaber, som er datterselskaber af kreditinstitutter, herunder fællesejede datterselskaber af flere

kreditinstitutter, under nærmere angivne vilkår. Et finansieringsselskab er i 2. samordningsdirektiv, art. 1, nr. 6, defineret som et institut, der ikke er et kreditinstitut, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af aktiviteterne i nr. 2)-12) i bilag 1 til lovforslaget. Heraf følger blandt andet, at det ikke må modtage indlån. Ifølge den nugældende lov er sådanne institutters aktiviteter ikke reguleret, og der foreslås ikke indført regler herom.

§ 6b.

I § 6b fastsættes proceduren for danske pengeinstitutters etablering af filialer eller udbydelse af grænseoverskridende tjenesteydelser i andre EF-lande. Proceduren svarer til den i § 6a anførte.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet indsigt i pengeinstituttets aktiviteter i udlandet og gør det muligt at tilrettelægge tilsynet med aktiviteterne, inden de påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med instituttet og det pågældende lands tilsynsmyndigheder.

Ifølge stk. 3 kan Finanstilsynet undlade at fremsende oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet, hvis pengeinstituttets administrative struktur og finansielle situation ikke er forsvarlig i forhold til den påtænkte etablering. Blandt kravene til den administrative struktur i denne sammenhæng kan specielt nævnes, at pengeinstituttets organisation skal være så veludviklet, at den muliggør en forsvarlig styring af aktiviteterne i udlandet.

Ud over informationskravene i § 6b vil bestemmelsen i § 50, stk. 1, om, at et pengeinstitut på forlangende skal give Finanstilsynet enhver oplysning om instituttets forhold, gøre det muligt for Finanstilsynet at få yderligere oplysninger, såfremt dette måtte anses for hensigtsmæssigt.

§ 6c.

Bestemmelserne i stk. 1, svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 5, stk. 1, men omfatter kun filialer af 3. landes pengeinstitutter.

I stk. 2 er der foreslået en bemyndigelse for Finanstilsynet til at udfærdige en filialbekendtgørelse, hvilket svarer til bestemmelsen i den nugældende § 5, stk. 2.

Finanstilsynet kan herefter fastsætte regler om regnskab og revision vedrørende den gennem en filial drevne virksomhed, om opgørelsen af den kapital, der skal anses for hørende til en filial, samt om sådanne forhold, for hvilke særlige regler anses fornødne til sikring af, at filialer af udenlandske pengeinstitutter med hjemsted i et land uden for EF virker på vilkår svarende til dem, der i medfør af lov eller administra-

tivt fastsatte bestemmelser gælder for danske pengeinstitutter.

Som en nydannelse foreslås det, at Finanstilsynet kan undtage fra bestemmelserne i filialbekendtgørelsen. Denne mulighed vil kunne anvendes overfor filialer af pengeinstitutter med hjemsted i et land uden for EF, som er undergivet tilsvarende lovgivning og tilsyn som kreditinstitutter med hjemsted i et land inden for EF. Finanstilsynet vil f.eks. kunne undtage fra kravet om en særskilt filialkapital.

Til nr. 14

§ 7b.

I § 7b reguleres adgangen til at eje eller kontrollere betydelige kapitalposter i et pengeinstitut. Denne måde at regulere finansielle institutter på har ikke hidtil været anvendt her i landet. Den indføres, som følge af kravet i 2. samordningsdirektiv, artikel 11. Fysiske eller juridiske personer kan således forhindres i at eje et pengeinstitut, såfremt der er risiko for, at de vil modvirke en forsvarlig drift af instituttet.

Banker er desuden underkastet aktieselskabslovens § 28 a.

Ifølge stk. 1 skal Finanstilsynet på forhånd underrettes om og godkende, når nogen direkte eller indirekte erhverver en kvalificeret andel i pengeinstitut. Finanstilsynet skal på forhånd ligeledes underrettes om og godkende enhver efterfølgende forøgelse af kvalificerede andele, der bringer den samlede ejerandel op på eller over en grænse på 20 pct., 33 pct., 50 pct., eller at pengeinstitutet bliver et datterselskab.

En kvalificeret andel defineres i stk. 2 i overensstemmelse med 2. samordningsdirektivs art. 1, nr. 10.

Såfremt det er et kreditinstitut i et andet medlemsland inden for EF, der ønsker at erhverve en kvalificeret andel, skal Finanstilsynet altid, inden en afgørelse træffes, konsultere tilsynsmyndighederne i det pågældende kreditinstituts hjemland. Det samme gælder for et moderselskab til et kreditinstitut i et andet medlemsland og for en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et kreditinstitut i et andet medlemsland. Ifølge stk. 3 har Finanstilsynet en frist på 3 måneder til at træffe beslutning om, hvorvidt en erhvervelse af en andel kan godkendes. Fristen regnes fra Finanstilsynets modtagelse af underretning om den påtænkte erhvervelse af andelen.

I henhold til stk. 4 kan Finanstilsynet i sin godkendelse fastsætte en gennemførelsesfrist. Overholdes fristen ikke, er godkendelsen bortfaldet.

I stk. 5 åbnes mulighed for, at Finanstilsynet kan suspendere behandlingen af ansøgninger efter stk. 1, hvis der er tale om et selskab med hjemsted uden for EF. Bestemmelsen hænger sammen med reglerne i 2.

samordningsdirektiv, artikel 9, om forholdet til tredjelande, jf. bemærkningerne til nr. 12.

Ifølge stk. 7 skal pengeinstituttet, når det får kendskab til overdragelser, som hæver eller sænker andelen i forhold til de niveauer, der er angivet i stk. 1, straks indberette forholdet til Finanstilsynet.

2. samordningsdirektiv kræver, at pengeinstitutterne mindst en gang om året meddeler navnene på de kapitalejere, som ejer en kvalificeret andel samt størrelsen af disse kapitalandele. Oplysninger herom tænkes indberettet som led i pengeinstitutternes indberetning af regnskabsmæssige oplysninger til Finanstilsynet.

§ 7c.

Stk. 1 giver Finanstilsynet mulighed for at ophæve stemmeretten for kvalificerede andele, hvis ejere modvirker en forsvarlig drift af pengeinstituttet, eller påbyde pengeinstituttet at følge bestemte retningslinier.

Ifølge stk. 2 kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten for kapitalandele, hvis ejere ikke har overholdt forpligtelsen efter § 7b, stk. 1, til forudgående at underrette Finanstilsynet om erhvervelse eller udvidelse af kapitalandelen.

Såfremt Finanstilsynet efterfølgende godkender den pågældende investering, tildeles kapitalandelen igen sin stemmeret. Beslutninger, der efter aktieselskabsloven gyldigt er truffet i perioden, hvor kapitalandelene er frataget stemmeret, har fuld gyldighed også efter stemmerettens reetablering.

Ifølge stk. 3 skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten for kapitalandele erhvervet trods Finanstilsynets afvisning af at godkende erhvervelsen.

Til nr. 15

Ændringer er en konsekvens af ophævelsen af Finanstilsynets godkendelse af vedtægter, jf. bemærkningerne til nr. 9 og 10.

Til nr. 16

Ændringerne er en konsekvens dels af ophævelsen af Finanstilsynets godkendelse af vedtægter og dels af det foreslåede kapitel 3a om ejerforhold, jf. bemærkningerne til nr. 14.

Til nr. 17

Ændringen er en følge af de foreslåede bestemmelser i § 1a om et udvidet virksomhedsområde og §§ 29-37a om regnskabsregler, samt ophævelsen af den gældende lovs § 48a om konsolideringsbestemmelser i koncernforhold, som er foreslået flyttet til § 1, stk. 7, og § 37 a.

Til nr. 18

Ændringen er en konsekvensrettelse, jf. bemærkningerne til nr. 2, (§ 1a, stk. 1).

Til nr. 19-21

De nævnte forhold foreslås overladt til bestyrelsens afgørelse, hvilket er i overensstemmelse med de almindelige selskabsretlige regler om bestyrelsens pligter. Orienteringen af Finanstilsynet har alene til formål at sikre Finanstilsynet en ajourført viden. Afgørelserne vil ikke blive efterprøvet af Finanstilsynet, men vil alene være bestyrelsens ansvar.

Til nr. 22

Formålet med kapitel 5 er i overensstemmelse med egenkapitaldirektivet og solvensdirektivet at indføre en ny opgørelsesmetode for pengeinstitutternes solvens.

Efter de gældende regler skal et pengeinstituts egenkapital udgøre 8 pct. af gælds- og garantiforpligtelserne (passiver).

Ifølge lovforslaget opgøres solvenskravet i forhold til de samlede aktiver og ikke-balanceførte poster, som opdeles i grupper efter deres formodede grad af debitorrisiko. Med de foreslåede solvensprocenter vil lovforslaget indebære en lempelse af det solvenskrav, som pengeinstitutterne skal opfylde.

§ 21.

Ændringen i § 21, stk. 1 af opgørelsesmetoden er en følge af solvensdirektivet, art. 3, stk. 1, art. 4 og art. 5.

Solvensdirektivet angiver endvidere i art. 10, at et kreditinstituts ansvarlige kapital skal udgøre mindst 8 pct. af de samlede vægtede aktiver og ikke balanceførte poster. De enkelte medlemslande kan således frit fastsætte højere solvensprocenter.

Det foreslås i stk. 1 at indføre to solvensprocenter.

Det første solvenskrav (8 pct.-kravet) fastslår, at et pengeinstituts ansvarlige kapital mindst skal udgøre 8 pct. af dets samlede vægtede aktiver og ikke balanceførte poster. Den ansvarlige kapital defineres i § 21a og omfatter ikke ansvarlig indskudskapital.

Det andet solvenskrav (10 pct.-kravet) fastslår, at summen af et pengeinstituts ansvarlige kapital og ansvarlig indskudskapital til enhver tid skal udgøre 10 pct. af pengeinstituttets samlede vægtede aktiver og ikke balanceførte poster.

Pengeinstituttet kan til enhver tid vælge, hvilken af de to procenter, det ønsker at opfylde. Et af de to solvenskrav skal »til enhver tid« være opfyldt.

Da den ansvarlige indskudskapital i modsætning til den ansvarlige kapital ikke kan anvendes til dækning af tab, medmindre pengeinstituttet træder i likvidation eller erklæres konkurs, foreslås det, at pen-

geinstituttet skal opfylde højere solvenskrav, hvis adgangen til at medregne ansvarlig indskudskapital udnyttes.

For 8 pct.-kravet er der foreslået en overgangsregel, jf. lovforslagets § 6, hvorefter solvenskravet falder fra 10 pct. i 1991 og 1992 til 9 pct. i 1993 og 1994 og til 8 pct. i 1995 og derefter. Samtidig får pengeinstituttet mulighed for i en overgangsperiode på 5 år at medregne en faldende andel ansvarlig indskudskapital, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 6.

Solvensdirektivets opdeling af aktiverne i grupper med hver deres risikovægtning er meget detaljeret, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt at fastsætte dem i en bekendtgørelse fremfor i selve loven, jf. hjemmelen hertil i 3. pkt.

I stk. 2 foreslås der indført en bemyndigelse til Industriministeren til at ændre de i stk. 1 fastsatte solvensprocenter. Denne bemyndigelse tænkes alene anvendt, såfremt de lempeligere krav til pengeinstitutternes solvens viser sig at indebære en uacceptabel svækkelse af pengeinstituttets soliditet.

I stk. 3 foreslås det, at ethvert medlem af bestyrelse, direktion eller revision får en pligt til at sørge for, at enhver ikke-opfyldelse af solvenskravet bliver indberettet til Finanstilsynet, allerede når disse personer formoder, at kravet ikke er opfyldt. Finanstilsynet kan herefter i det konkrete tilfælde fastsætte en frist, indenfor hvilken solvenskravet senest skal være opfyldt. Konsekvensen af, at tilsynet enten ikke fastsætter en frist, eller at pengeinstituttet ikke opfylder solvenskravet inden fristens udløb, er, at pengeinstituttets tilladelse skal inddrages, jf. nr. 37 (§ 43, stk. 2).

Der er hermed tale om en skærpelse i forhold til den nugældende lovs § 21, stk. 3, hvilket skal ses på baggrund af nedsættelsen af solvenskravet.

I stk. 4 opretholdes den nugældende § 21, stk. 4, uændret, idet den risikovægtning, der sker for aktiverne m.v., jf. stk. 1, alene baseres på debitorrisici. Der er derfor ikke i solvenskravet taget hensyn til rente- og valutakursrisici.

§ 21a.

§ 21a er en følge af egenkapitaldirektivets art. 2-4 og 6.

I henhold til stk. 1 beregnes et pengeinstituts ansvarlige kapital som summen af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3 og den supplerende kapital efter fradrag i henhold til stk. 6, 7, 9 og 10.

I stk. 2 defineres kernekapitalen som indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital tillagt eventuel overkurs ved emission og reserver. Kernekapitalen svarer til den nugældende egenkapital med undtagelse af opskrivningshenlæggelser, som i overensstemmelse

med egenkapitaldirektivet betragtes som supplerende kapital.

I kernekapitalen skal der, jf. stk. 3, foretages fradrag af pengeinstituttets eventuelle beholdning af egne aktier, alle immaterielle aktiver i form af f.eks. goodwill, samt årets løbende underskud, som mindst skal opgøres ved udløbet af hvert kvartal og for mindre pengeinstitutter mindst hvert halve år.

Den således opgjorte kernekapital anvendes som grundlag for beregning af, hvor stort et beløb supplerende kapital pengeinstituttet må medregne, jf. stk. 4. Den supplerende kapital må maksimalt udgøre 100 pct. af den således opgjorte kernekapital, hvilket er en udvidelse i forhold til de nugældende regler. Den supplerende kapital defineres i stk. 4 som opskrivningshenlæggelser og værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, som skal opfylde en række kvalificerende betingelser for at kunne medregnes.

I stk. 5 bemyndiges Finanstilsynet til at tillade, at andre kapitalelementer medregnes i den ansvarlige kapital. Baggrunden for denne bestemmelse er, at egenkapitaldirektivet i art. 2, stk. 1, opregner de kapitalelementer, der maksimalt kan medregnes i den ansvarlige kapital. Det står imidlertid de enkelte medlemslande frit at indskrænke den ansvarlige kapital ved at undlade at medregne alle kapitalelementerne.

De kapitalelementer, som ikke er medtaget i den ansvarlige kapital ifølge lovforslaget, er præferenceaktier, midler til dækning af generelle kreditrisici i henhold til art. 38 i direktiv 86/635/EØF, værdireguleringer i henhold til art. 37, stk. 2, i direktiv 86/635/EØF, og andre »skjulte reserver«, jf. egenkapitaldirektivets art. 3, stk. 1.

Den senere vurdering af, hvad der skal medtages i den ansvarlige kapital, vil blandt andet afhænge af liberaliseringsniveauet i de andre medlemslande inden for EF, og erfaringerne i forbindelse med dette lovforslag.

I stk. 6, 7, 9 og 10 opregnes de fradrag, der skal foretages i summen af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3 og den supplerende kapital ved beregning af den ansvarlige kapital. Fradragene er en følge af egenkapitaldirektivets art. 2, stk. 1, nr. 9 - 13, og 2. samordningsdirektivets art. 12, stk. 8. Fradraget i stk. 9 er en følge af, at virksomhedsområdet for pengeinstitutter udvides, jf. bemærkningerne til nr. 2.

Ifølge stk. 6 fradrages alle kapitalandele og efterstillede tilgodehavender i andre kredit- og finansieringsinstitutter, når kapitalandelen i det enkelte institut overstiger 10 pct. af instituttets aktie-, garanti- eller andelskapital.

Ved et finansieringsinstitut forstås ifølge 2. samordningsdirektivets art. 1, nr. 6, et institut, der ikke er et

kreditinstitut, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af aktiviteterne i nr. 2-12 i bilag 1 til lovforslaget. Således omfatter finansieringsinstitutter f.eks. børsmæglerselskaber og investeringsforeninger.

En midlertidig erhvervelse af aktier i et selskab, der er et kredit- eller finansieringsselskab, fradrages ikke, såfremt erhvervelsen er sket som led i en rekonstruktion af dette selskab.

Ifølge stk. 7 fradrages mindre kapitalandele, det vil sige andele på 10 pct. eller derunder af andre kredit- og finansieringsinstitutters aktie-, garanti- eller andelskapital og efterstillede tilgodehavender, når summen af alle disse mindre kapitalandele og tilgodehavender overstiger 10 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital uden fradrag i henhold til stk. 6, 9 og 10. Alene den del, der overstiger de 10 pct., fradrages ved beregning af den ansvarlige kapital.

I stk. 8 foreslås, at der ikke skal foretages fradrag, når kredit- eller finansieringsinstituttet sammen med pengeinstituttet er omfattet af konsolidering, jf. § 37a.

Ifølge stk. 9 fradrages aktier og efterstillede tilgodehavender i et datterselskab, jf. § 37a, stk. 1, der driver forsikringsvirksomhed eller accessorisk virksomhed, idet sådanne selskaber ikke skal konsolideres med pengeinstituttet, jf. § 37a. Aktier i et datterselskab, som driver realkreditvirksomhed fradrages ikke, idet et realkreditinstitut er omfattet af konsolidering.

Ifølge stk. 10 fradrages endelig den del af et pengeinstituts aktiebeholdning, der overstiger grænserne på 15 pct. henholdsvis 60 pct. i § 24, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

Stk. 11 er en følge af egenkapitaldirektivets art. 2, stk. 3 og fastslår, at elementerne i den ansvarlige kapital skal være opgjort efter fradrag af skat.

§ 22.

I § 22 fastsættes de nærmere betingelser, dels for værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 22, stk. 1, som er et element i den supplerende kapital, dels for ansvarlig indskudskapital, jf. § 22, stk. 2, som ikke indgår i den ansvarlige kapital.

Stk. 1 svarer til egenkapitaldirektivets art 3, stk. 2, idet der dog er tilføjet en 6. betingelse, som alene angår andre kapitalindskud, der ikke er underlagt krav om ubestemt løbetid.

Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud skal opfylde en række kvalificerende betingelser for at kunne indgå i den supplerende kapital. Kapitalelementerne skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld, og de må ikke kunne tilbagebetales uden Finanstilsynets godkendelse.

Ved udstedelsen af værdipapirer med ubestemt løbetid samt ved modtagelsen af andre kapitalindskud skal det af de pågældende værdipapirer og indskudsdokumenter fremgå, at pengeinstituttet kan udskyde betaling af renter på værdipapirerne eller kapitalindskuddet.

Derudover skal det fremgå af værdipapirerne og indskudsdokumenterne, at det i pengeinstituttet indestående beløb og ikke betalte renter både skal kunne anvendes til dækning af tab, såfremt pengeinstituttet skulle komme i en likvidations- eller konkurssituation, og såfremt pengeinstituttet skulle befinde sig i en rekonstruktionssituation.

Det er desuden en betingelse, at långiveren reelt har indbetalt det på værdipapirerne eller indskudsdokumenterne pålydende beløb, idet alene det faktisk indbetalte beløb kan medregnes som supplerende kapital.

Endelig er der alene for de kapitalindskud, der har fast løbetid, foreslået en nedtrapningsordning for det beløb, der kan medregnes som supplerende kapital. I det tredje sidste år inden den aftalte forfaldsdato kan der således kun medregnes 75 pct. af den oprindelige kapital, i det næstsidste år kan der kun medregnes 50 pct. og i det sidste år kan der kun medregnes 25 pct.

I stk. 1, 2. pkt. bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om, hvornår og hvordan kapitalen kan nedskrives i en rekonstruktionssituation, samt om fastsættelse af nedskrivningsbeløbets størrelse.

Stk. 2 fastsætter regler for ansvarlig indskudskapital. Betingelserne nr. 1-4 og 7 svarer til egenkapitaldirektivets art. 4, stk. 3, og til de nugældende regler for ansvarlig indskudskapital. Ifølge nr. 5 og 6 må den ansvarlige kapital maksimalt udgøre 40 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til § 21a, stk. 3, og det totale beløb af ansvarlig indskudskapital og supplerende kapital må ikke udgøre mere end 100 pct. af den således opgjorte kernekapital. Disse betingelser er en følge af egenkapitaldirektivets art. 6, stk. 1, dog således at den nugældende grænse for ansvarlig indskudskapital på 40 pct. opretholdes i modsætning til egenkapitaldirektivets maximale grænse på 50 pct. Betingelsens nr. 8 svarer til den nugældende lovs § 22, stk. 7.

Til nr. 23

Ændringen er alene en sproglig omformulering. De nuværende grænser beregnes på grundlag af egenkapitalen. Ordet egenkapital foreslås derfor ændret til kernekapital og opskrivningshenlæggelser, som svarer til det nugældende egenkapitalbegreb. Der er således hverken tale om en skærpelse eller en lempelse af engagementsgrænserne.

Til nr. 24

2. samordningsdirektivs art. 12 fastsætter bl.a. en grænse på 15 pct. for besiddelse af kvalificerede andele i et enkelt selskab og en totalgrænse på 60 pct. for alle sådanne besiddelser.

Stk. 1 opretholder den nugældende grænse på 15 pct. for både kvalificerede andele og ikke-kvalificerede andele i et enkelt selskab, idet dog undtagelsen for investeringsforeningsandele foreslås ophævet. Denne ophævelse er nødvendiggjort af 2. samordningsdirektiv.

Samtidig skal det bemærkes, at der reelt kan blive tale om en udvidelse, idet beregningsgrundlaget er den ansvarlige kapital, som indeholder flere elementer end det nugældende egenkapitalbegreb. Ved beregning af 15 pct. grænsen anvendes den ansvarlige kapital uden fradrag i henhold til § 21a, stk. 10.

Til nr. 25

Som en nydannelse foreslås det i overensstemmelse med 2. samordningsdirektiv, at et pengeinstituts samlede beholdning af kvalificerede andele, skal ligge indenfor en totalgrænse på 60 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital før fradrag i henhold til § 21a, stk. 10. Kvalificeret andel defineres som i § 7b, stk. 2, jf. bemærkningerne til nr. 14.

Derudover foreslås der en udvidelse i stk. 2, hvor efter et pengeinstituts samlede beholdning af kapitalandele ikke må overstige 75 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital mod den nugældende lovs 75 pct. af et pengeinstituts egenkapital. Ved opgørelse af et pengeinstituts totale beholdning af kapitalandele, medregnes ikke kapitalandele, der fradrages ved beregning af den ansvarlige kapital, jf. § 21a, eller kapitalandele i selskaber, som konsolideres sammen med pengeinstituttet. Denne liberalisering skal ses som led i et almindeligt ønske om at kunne tilføre risikovillig kapital til erhvervsvirksomheder.

Hvor stor pengeinstitutternes udvidelsesmulighed bliver, afhænger af, hvor meget supplerende kapital de optager. Så længe de ikke har afviklet deres nuværende ansvarlige indskudskapital, vil de maksimalt kunne optage supplerende kapital på 60-65 pct. af deres egenkapital, idet summen af den ansvarlige indskudskapital, der ultimo 1988 for hele bank- og sparekassektoren udgjorde ca. 35 pct. (maksimumgrænsen er 40 pct.), og den supplerende kapital maksimalt må udgøre 100 pct. af egenkapitalen. Hertil kommer, at prisen for den supplerende kapital må antages at blive relativt højere end prisen for aktiskapitaludvidelse, da den supplerende kapital ingen indflydelse har, men hæfter på lige fod med aktiekapitalen. Pengeinstitutternes interesse i at optage supplerende kapital må derfor antages at være begrænset.

Stk. 3 er en følge af art. 12, stk. 8, i 2. samordningsdirektiv. Konsekvensen af, at 15 pct. grænsen i stk. 1 og 60 pct. grænsen i stk. 2, 1. pkt., overstiges er, at den overskydende del skal fradrages ved beregning af pengeinstitutts ansvarlige kapital, jf. § 21a, stk. 10.

Til nr. 26

Ændringen er en konsekvens af de nye bestemmelser i nr. 24 og 25 (§ 24, stk. 1-3).

Til nr. 27

Der er tale om en konsekvensændring, som følge af ændringen i nr. og 24 og 25.

Til nr. 28

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at det nuværende egenkapitalbegreb afløses af begrebet den ansvarlige kapital. Da den ansvarlige kapital indeholder flere kapitalelementer end egenkapitalbegrebet, vil der imidlertid reelt kunne blive tale om en udvidelse af muligheden for at placere midler i fast ejendom.

Til nr. 29

Ændringen er en konsekvens af indsættelsen af det nye stk. 2 i § 24.

Til nr. 30

Da den nugældende § 21 foreslås ændret, foreslås der indført en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for fradrag i gælds- og garantiforpligtelserne ved beregning af likviditetskravene. Der er ikke hermed tilsigtet nogen realitetsændring.

Til nr. 31

§ 29.

Bestemmelsens stk. 1 svarer til årsregnskabslovens § 2, stk. 1, idet dog bestemmelsens anvendelse på koncerner fremgår af § 37a. I forhold til den nugældende lovs § 29, stk. 1, er årsberetningens status ændret, således at den ikke er en del af selve årsregnskab.

Årsregnskabet og årsberetningen udgør et hele, hvorfor de enkelte dele – herunder årsberetning og koncernregnskab, jf. § 37a – skal ses under et og dermed udarbejdes, revideres og offentliggøres samtidigt.

Stk. 2 svarer til den nugældende lovs § 29, stk. 2. Formuleringen er bragt i overensstemmelse med årsregnskabslovens § 2, stk. 3.

§ 30.

Bestemmelsens 1. pkt. svarer til den nugældende lovs § 29, stk. 1, 3. pkt. Bestemmelsens 2. pkt. svarer til årsregnskabslovens § 3, stk. 1, 2. pkt. Da pengeinstitutter skal anvende kalenderåret som regnskabsår, er årsregnskabslovens bestemmelse om omlægning af regnskabsåret ikke gentaget. Bestemmelsen svarer til den af Finanstilsynet anlagte praksis.

§ 31.

Stk. 1 svarer til § 4, stk. 1, i årsregnskabsloven, idet der dog ikke henvises til forskrifter i henhold til loven i bestemmelsen i årsregnskabsloven. Da størstedelen af reglerne om pengeinstitutternes årsregnskaber vil fremgå af Finanstilsynets regnskabsbekendtgørelse, er det nødvendigt at foretage en henvisning hertil.

Stk. 2 svarer til den nugældende lovs § 30, stk. 1, og årsregnskabslovens § 4, stk. 2.

Stk. 3 svarer til den nugældende lovs § 30, stk. 2.

Stk. 4 svarer til årsregnskabslovens § 4, stk. 3. De supplerende oplysninger skal gives som noter. På grund af den særlige skemaagtigt for pengeinstitutter, der tænkes opretholdt, må der ikke, som det tillades i årsregnskabsloven, oprettes nye poster uden Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 5 svarer til den nugældende lovs § 30, stk. 4, sidste pkt.

§ 32

Stk. 1 fastlægger hovedreglerne for værdiansættelsen af posterne i årsregnskabet, herunder ikke balancerførte poster. Bestemmelsen svarer til årsregnskabslovens § 26, stk. 1. De mere specifikke værdiansættelsesregler for de enkelte poster vil blive fastsat i en af Finanstilsynet udstedt regnskabsbekendtgørelse.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, fastslår, at det såkaldte »going-concernprincip« skal anvendes ved værdiansættelsen af posterne i et pengeinstituts regnskab.

Hvis forudsætningen om fortsat drift bringes i tvivl, kan aktiverne ikke værdiansættes ud fra denne forudsætning, men de må i stedet værdiansættes til forventet realisationsværdi. Ændringen i værdiansættelsesprincippet skal ikke alene ske, når der er risiko for, at pengeinstituttet standser betalingerne eller går konkurs, men tillige når der er tvivl om, hvorvidt pengeinstituttet kan fortsætte sin virksomhed som følge af, at pengeinstituttet ikke opfylder kravene til solvens i § 21.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, indebærer, at pengeinstitutterne ikke på egen hånd kan ændre principper for værdiansættelsen fra det ene år til det næste. Bestemmelsen hindrer derimod ikke Finanstilsynet i at foretage ændringer i de i regnskabsbekendtgørelsen fastsatte værdiansættelsesregler.

Bestemmelserne i stk. 1, nr. 3, fastslår det almindelige forsigtighedsprincip.

Bestemmelserne i stk. 1, nr. 4-6, er udtryk for almindelige regnskabsprincipper, der allerede i dag finder anvendelse for pengeinstitutternes regnskaber.

Bestemmelsen i stk. 2 åbner mulighed for, at visse poster i regnskabet kan værdiansættes til markedsværdi uanset bestemmelsen i stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen er et udtryk for, at det i en række tilfælde giver et mere retvisende billede af pengeinstituttets økonomiske situation at værdiansætte til markedsprisen. Bestemmelsen tænkes særligt anvendt på børsnoterede værdipapirer og de nye finansielle instrumenter som f.eks. futures og optioner, men vil også finde anvendelse i andre tilfælde, hvor hensynet til at give et retvisende billede af pengeinstituttets økonomiske situation tilsiger det. Bestemmelsen implementerer art. 36, stk. 2 i årsregnskabsdirektivet.

Bestemmelsens stk. 3 svarer til § 26, stk. 2, i årsregnskabsloven.

§ 33

Bestemmelsens stk. 1 svarer bortset fra en redaktionel ændring til årsregnskabslovens § 56, stk. 1.

Bestemmelsens stk. 2 svarer til årsregnskabslovens § 56, stk. 2. Dog er bestemmelsen i årsregnskabslovens § 56, stk. 2, nr. 3, hvorefter »forsknings- og udviklingsaktiviteter« skal omtales, ikke gentaget, idet bestemmelsen må anses for at være irrelevant for pengeinstitutter. I stedet stilles der krav om, at pengeinstituttet skal omtale væsentlige udviklingsaktiviteter.

Bestemmelsens stk. 3 svarer til den nugældende lovs § 34, stk. 2, og årsregnskabslovens § 56, stk. 3.

§ 34

Bestemmelsen svarer bortset fra en mindre redaktionel ændring i stk. 7 til den nugældende lovs § 36.

§ 35

Bestemmelsen svarer til den nugældende lovs § 37a.

§ 36

Bestemmelsen svarer til den nugældende lovs § 37, stk. 1, 1. pkt. Dog stilles der krav om, at årsregnskab og årsberetning skal indsendes til Finanstilsynet i to eksemplarer. Der henvises til bemærkningerne til stk. 3.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer bortset fra mindre redaktionelle ændringer til den nugældende lovs § 37, stk. 2.

I stk. 3 fastsættes, at pengeinstitutternes årsregnskaber med årsberetning er offentligt tilgængelige i

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ligesom tilfældet er for alle andre aktieselskaber. I henhold til den nugældende lovs § 37, stk. 3, 3. pkt. kan pengeinstitutternes regnskaber gennemses i Finanstilsynet. Bestemmelsen svarer til § 125, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed.

§ 37.

Bestemmelsens stk. 1 giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte mere specifikke krav til pengeinstitutternes regnskabsaflæggelse i en bekendtgørelse. De i bestemmelsen angivne foreløbige årsregnskaber skal indberettes til Finanstilsynet, inden pengeinstituttet offentliggør det endelige regnskab. Indberetning af foreløbige regnskaber skal give tilsynet mulighed for at påse, om regnskaberne er udformet efter de fastsatte forskrifter. Finanstilsynet kræver allerede på nuværende tidspunkt indberetning af foreløbige regnskaber.

Den af Finanstilsynet udfærdigede bekendtgørelse vil implementere årsregnskabsdirektivet og de resterende bestemmelser i 4. direktiv og 7. direktiv, der finder anvendelse for pengeinstitutter.

Bestemmelsens stk. 2 giver Finanstilsynet hjemmel til at kræve yderligere indberetninger til tilsynsformål.

Hjemmelen til at kræve månedlige balancer svarer til hjemmelen i den nugældende lovs § 37, stk. 1, 3. pkt. Hjemmelen til at kræve kvartalsvise og halvårslige regnskaber svarer til den gældende praksis, idet Finanstilsynet som led i overvågningen i henhold til pris- og avanceloven har opbygget et overvågningssystem, der blandt andet omfatter indberetning af kvartalsvise regnskaber. Der stilles ikke krav om revision af kvartals- og halvårsregnskaber.

Bestemmelsen om kapitaldækningsopgørelser skal ses på baggrund af de ændrede bestemmelser om solvens i dette lovforslag. Ændringerne i solvensreglerne indebærer, at kapitaldækningsopgørelserne bliver betydeligt mere komplicerede og omfattende end tilfældet har været efter de hidtidige regler. Reglerne om kapitaldækning vil derfor blive udskilt til en særlig bekendtgørelse, jf. § 21, stk. 1, og indberettet på særskilte skemaer ved udløbet af hvert kvartal. Efter den gældende lov indberettes solvensprocenten ved udløbet af hver måned som en del af månedsbalancen.

Bestemmelsen i stk. 3 giver tilsynet hjemmel til i særlige tilfælde at kræve indberetning af balancer, perioderegnskaber og kapitaldækningsopgørelser. Herved forstås først og fremmest tilfælde, hvor et pengeinstitut ikke er i stand til at opfylde lovens krav til solvens eller likviditet, og derfor alene kan fortsætte sin virksomhed på grundlag af en dispensation fra

Finanstilsynet, men bestemmelsen giver også Finanstilsynet hjemmel til at kræve hyppigere indberetninger, hvis udviklingen i et pengeinstitut tilsiger det. Det kan f.eks. være tilfældet for meget ekspansive pengeinstitutter.

Endelig kan Finanstilsynet i en periode kræve hyppigere indberetninger for hele pengeinstitutsektoren, hvis den generelle udvikling for sektoren gør det påkrævet.

Bestemmelsen i stk. 4 svarer til bestemmelsen i den nugældende lovs § 37, stk. 1, 4. pkt. Dog er der taget hensyn til det ændrede indberetningssystem. Bestemmelsen tager sigte på at give Finanstilsynet mulighed for at stille mindre krav til hyppigheden af indberetningerne for små pengeinstitutter. Sparekasser og andelskasser med en arbejdende kapital (egenkapital + ansvarlig indskudskapital + indlån) på under 100 mio.kr. er i dag fritaget for visse indberetninger. Denne praksis forventes opretholdt.

Bestemmelsen i stk. 5 indebærer en ændring af reglerne om offentliggørelse i dagspressen i forhold til den nugældende lovs § 37, stk. 3. Reglen om offentliggørelse af balancer ved udløbet af hvert kvartal foreslås ophævet, da offentliggørelsen af balancer, der ikke indeholder en regulering af balancens poster til den aktuelle værdi, har begrænset informationsværdi. I stedet stilles der krav om, at regnskabet for det første halvår skal offentliggøres. Endvidere foreslås det, at kravet om offentliggørelse på de steder, hvor pengeinstituttet har filialer, ophæves. I stedet stilles der krav om, at årsregnskaberne og halvårsregnskaberne på forlangende skal kunne udleveres i pengeinstituttets filialer.

Endelig er der fastsat frister for offentliggørelse af status og resultatopgørelse og halvårsregnskabet.

Bestemmelsen i stk. 6 svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 36, stk. 4.

§ 37a

Bestemmelserne om konsolidering i den nugældende lovs § 48a, bortset fra § 48a, stk. 5, om datterselskabers mulighed for at modtage indlån er flyttet til regnskabskapitlet.

Bestemmelsen i stk. 1-5 svarer bortset fra redaktionelle ændringer til bestemmelsen i det samtidigt fremsatte forslag til ændring af årsregnskabslovens § 1, stk. 2-4.

Bestemmelsen i stk. 6 er en sammenskrivning af den nugældende lovs § 30, stk. 4, 2. pkt., og § 48a, stk. 3, 2. pkt.

Bestemmelsens stk. 7 svarer til den nugældende lovs § 48a, stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 8 svarer til den nugældende lovs § 48a, stk. 3. Dog er alene de bestemmelser i ka-

pitel 7, der er specifikt relevante for koncernen og/eller datterselskaberne medtaget i bestemmelsen i modsætning til den gældende bestemmelse, hvor hele kapitel 7 finder tilsvarende anvendelse for såvel koncernen som de enkelte datterselskaber.

Bestemmelsen i stk. 9 svarer til den nugældende lovs § 48a, stk. 4.

Bestemmelsen i stk. 10 indebærer, at datterselskaber, der er erhvervet som led i afviklingen af et nødlidende engagement eller som led i pengeinstituttets medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder, som udgangspunkt ikke skal medtages i konsolideringen. Finanstilsynet giver efter de nugældende regler i næsten alle tilfælde dispensation fra konsolidering i de angivne tilfælde. Finanstilsynet kan dog i forbindelse med indberetningen i henhold til § 1a, stk. 1, eller på et senere tidspunkt bestemme, at der skal foretages konsolidering. Denne bestemmelse tænkes særligt anvendt, når pengeinstituttet har besiddet virksomheden i en længere periode, og der derfor kan være tvivl om besiddelsens midlertidige karakter. Bestemmelsen kan endvidere anvendes i tilfælde, hvor dattervirksomhedens størrelse er betydelig i forhold til pengeinstituttet.

Bestemmelsen i stk. 11 svarer til den nugældende lovs § 48a, stk. 6.

Til nr. 32-36

Ændringerne i den gældende lovs §§ 38, 39 og 39a er en følge af en foreslået ændring i aktieselskabsloven, jf. det samtidigt fremsatte lovforslag om ændring af lov om aktieselskaber.

Til nr. 37

§ 43, stk. 1, svarer til den nugældende lovs § 43, stk. 1, nr. 2-5, som blev indført som følge af 1. samordningsdirektiv.

I stk. 2, 1. pkt., indføres i stedet for § 43, stk. 1, nr. 1, en pligt for Finanstilsynet til at inddrage tilladelsen, såfremt pengeinstituttet ikke opfylder solvenskravet i § 21 og ikke har tilvejebragt den foreskrevne ansvarlige kapital indenfor den i medfør af § 21, stk. 3, fastsatte frist.

Såfremt Finanstilsynet finder det formålsløst at fastsætte en frist, skal tilladelsen ligeledes inddrages, jf. bemærkningerne til nr. 22. (§ 21, stk. 3).

Stk. 2, 2. pkt. svarer til bestemmelserne i den nugældende lovs § 44, stk. 2, 2. pkt., § 45, stk. 3, 2. pkt. og § 45a, stk. 3, 2. pkt., hvorefter Finanstilsynet kan pålægge bestyrelsen indenfor en nærmere angivet frist at indkalde den efter vedtægterne øverste myndighed og redegøre for pengeinstituttets økonomiske forhold og dermed forsøge at tilvejebringe den fornødne kapital. Finanstilsynet kan fastsætte en kortere eller

længere frist for indkaldelsen uanset vedtægternes bestemmelse herom.

Til nr. 38-40

Den nugældende lovs §§ 44-45a foreslås ophævet og erstattet med § 43, stk. 2, jf. bemærkningerne til nr. 37, og § 44a. Specialreglen for banker om indkaldelse af generalforsamlingen, når banken har tabt 25 pct. eller mere af aktiekapitalen, jf. den nugældende lovs § 44, stk. 2, ophæves hermed. Pengeinstitutter, som er aktieselskaber, vil herefter være reguleret af aktieselskabslovens regler om tab af aktiekapital, hvorefter generalforsamlingen skal indkaldes, når selskabet har tabt 50 pct. pct. af aktiekapitalen.

§ 44a

§ 44a er en følge af 2. samordningsdirektiv, art. 10, stk. 1, 2, 3 og 5.

Med den foreslåede ændring er opfyldelse af solvenskravet, jf. bemærkningerne til nr. 37, (§ 43, stk. 2) og startkapitalkravet den afgørende betingelse for at opretholde en tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, idet tab af aktie-, garanti- eller andelskapital ikke i sig selv er afgørende, såfremt de ovennævnte krav opfyldes.

Hovedreglen, jf. stk. 1, er, at den ansvarlige kapital ikke efterfølgende må være mindre end den startkapital, som kræves for meddelelse af tilladelse til nye pengeinstitutter, hvilket vil sige 5 mio. ECU.

For allerede bestående pengeinstitutter, hvis ansvarlige kapital ved meddelelsen af 2. samordningsdirektiv den 18. december 1989 er under 5 mio. ECU., kræves der ikke en forøgelse af den ansvarlige kapital. Der stilles alene krav om, at den ansvarlige kapital ikke må falde under det beløb, som den ansvarlige kapital faktisk udgjorde på det tidspunkt, hvor 2. samordningsdirektiv blev meddelt medlemslandene.

I henhold til stk. 3 kan Finanstilsynet fastsætte en frist til at bringe den ansvarlige kapital op på det krævede minimum, eller Finanstilsynet kan straks inddrage tilladelsen, hvis forholdene tilsiger dette.

Hvis kontrollen med et bestående pengeinstitut med en ansvarlig kapital på under 5 mio. ECU. overtages af en anden person, skal der i henhold til stk. 4 inden 3 måneder fra overtagelsestidspunktet foretages en forøgelse af den ansvarlige kapital til et niveau svarende til startkapitalen på 5 mio. ECU.

§ 44b.

§ 44b er en gennemførelse af 2. samordningsdirektiv, art. 21.

Finanstilsynet har herefter en mulighed for at udstede påbud, iværksætte sanktioner og forbyde et udenlandsk kreditinstitut med hjemsted i et andet

land inden for EF fortsat at udøve virksomhed her i landet.

Den i art. 21 fastsatte forpligtelse til underretning af hjemlandets tilsynsmyndighed skal følges, idet Finanstilsynet først skal søge at bringe lovovertrædelserne til ophør gennem påbud og sanktioner efter bank- og sparekasselovens bestemmelser. Hvis det ikke hermed lykkes at bringe overtrædelserne til ophør, og foranstaltninger, iværksat af hjemlandets tilsynsmyndigheder, derudover ikke har haft den ønskede virkning, kan Finanstilsynet forbyde instituttet at udøve virksomhed her i landet. Bestemmelsen kan også ramme grovere overtrædelser af markedsføringsloven.

Til nr. 41 og 42

Ændringerne er en følge af 2. samordningsdirektiv, art. 10, stk. 4.

Stk. 2 vedrører fusion af pengeinstitutter, som ikke har en ansvarlig kapital, der overstiger kravet til startkapital på 5 mio. ECU, og hvor det fusionerede pengeinstitut heller ikke får en ansvarlig kapital på mindst 5 mio. ECU. Den samlede ansvarlige kapital i det fusionerede pengeinstitut må ikke være mindre end de fusionerende pengeinstitutters samlede ansvarlige kapital på fusionstidspunktet. Falder den samlede ansvarlige kapital under beløbet på fusionstidspunktet, kan Finanstilsynet fastsætte en frist, indenfor hvilken den ansvarlige kapital skal være bragt op på dette minimum. Opfyldes dette krav ikke inden fristens udløb, inddrager Finanstilsynet tilladelsen, eller Finanstilsynet inddrager tilladelsen uden at fastsætte en frist, såfremt forholdene tilsiger det.

Til nr. 43

Bestemmelserne i kapitel 11a om konsolidering er foreslået flyttet dels til § 37a, jf. bemærkningerne til nr. 31, dels til § 1, stk. 7, jf. bemærkningerne til nr. 1. Kapitel 11a foreslås derfor ophævet.

Til nr. 44

Ændringerne er en konsekvens af ophævelsen af Finanstilsynets godkendelse af vedtægter, jf. bemærkningerne til nr. 9 og 10.

Til nr. 45

§ 49, stk. 2 er en følge af 2. samordningsdirektiv, art. 14, og lovfæster princippet om hjemlandskontrol.

Art. 14 fastlægger en generel kompetenceafgrænsning mellem tilsynet i hjemlandet og tilsynet i værtslandet. Den praktiske betydning af kompetenceafgrænsningen angår spørgsmålet om, i hvilket omfang en medlemsstat fremover kan pålægge begrænsning

F. t. l. vedr. banker og sparekasser m.v.

ger på kreditinstitutter, som virker på medlemslandets område.

Hovedprincippet i kompetencefordelingen er, at hjemlandets tilsynsmyndigheder har ansvaret for tilsyn med kreditinstituttets soliditet, herunder især dets solvens, medens værtslandet bevarer kompetencen for så vidt angår likviditetstilsyn og pengepolitiske foranstaltninger. Tilsynet med markedsrisiko er delt mellem værtslandets og hjemlandets myndigheder. Værtslandets kompetence med hensyn til likviditet er dog begrænset ved kravet om, at tilsyn skal ske i samarbejde med hjemlandets tilsynsmyndigheder. Værtslandets kompetence på det pengepolitiske område er derimod alene begrænset af, at foranstaltninger ikke må være diskriminerende.

Til nr. 46

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet får bedre mulighed for at prioritere sine ressourcer. Tilsynet gives dermed mulighed for i højere grad at koncentrere sin indsats på de pengeinstitutter, hvis udvikling tilsiger dette. Dette kan være tilfældet for mindre solide pengeinstitutter samt pengeinstitutter, der er meget ekspansive.

Bank- og sparekasselovens øvrige bestemmelser sikrer, at tilsynet til stadighed kan følge udviklingen i alle pengeinstitutter.

Til nr. 47

Stk. 2 gennemfører 2. samordningsdirektiv, art. 15, og er en konsekvens af princippet om hjemlandskontrol. For at hjemlandets tilsynsmyndigheder kan udøve tilsyn, må de have adgang til at foretage undersøgelser på stedet i filialer af hjemlandets kreditinstitutter.

Stk. 2 hjemler derfor disse andre EF-landes tilsynsmyndigheder adgang til at indhente oplysninger og foretage inspektion her i landet i filialer af kreditinstitutter fra de pågældende lande. De andre EF-landes tilsynsmyndigheder skal alene give Finanstilsynet meddelelse om deres inspektion, før denne indledes.

De andre EF-landes tilsynsmyndigheder kan også anmode Finanstilsynet om at foretage kontrol i deres sted. Modtager Finanstilsynet en sådan anmodning, skal Finanstilsynet enten selv foretage inspektionen eller lade en revisor eller anden sagkyndig foretage den.

Ifølge stk. 3 kan Finanstilsynet ved en bilateral aftale overdrage tilsynet med et pengeinstituts solvens til den tilsynsmyndighed i det andet EF-land, der har meddelt tilladelse til at drive virksomhed til pengeinstituttets moderselskab, og som fører tilsyn med moderselskabet. Tilsynsmyndigheden i det andet EF-land påtager sig herved tilsynet med pengeinstitut-

datterselskabet, for så vidt angår solvensen. Bestemmelsen er en følge af solvensdirektivet, art. 3, stk. 6.

Til nr. 48 og 49

Den nugældende lovs § 50, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3-5, omhandler tavhedspligten for Finanstilsynets ansatte og andre, der handler på Finanstilsynets vegne. Disse bestemmelser foreslås ophævet og erstattet med § 50a, jf. bemærkningerne til nr. 50.

Til nr. 50

§ 50a gennemfører 2. samordningsdirektiv, art. 16, som vedrører tavhedspligt for Finanstilsynets ansatte og eksperter, der handler eller har handlet på Finanstilsynets vegne, samt disses adgang til at videregive oplysninger.

Princippet om hjemlandskontrol, hvor ansvaret for solvens udelukkende påhviler hjemlandets myndigheder, kræver af hensyn til en effektiv tilsynsfunktion en udvidet udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne i henholdsvis værtsland og hjemland.

I stk. 1 fastsættes hovedreglen om, at Finanstilsynets ansatte er forpligtet til ikke at videregive fortrolige oplysninger til andre personer eller myndigheder.

I henhold til den nugældende lovs § 50, stk. 2, 1. pkt., er der mulighed for i særlige tilfælde at inddrage revisorer, eksperter eller anden fremmed bistand i tilsynets arbejde, hvorved disse får adgang til fortrolige oplysninger. Disse personer foreslås i stk. 1 omfattet af samme tavhedspligt som tilsynets ansatte. Stk. 1 svarer til den nugældende lovs § 50, stk. 2, 2. pkt. og stk. 3, idet dog henvisningen til §§ 152 og 264b i borgerlig straffelov er ændret som følge af ændringerne i lov nr. 573 af 19. december 1985 om ændring af borgerlig straffelov.

Ved fortrolige oplysninger forstås oplysninger om et pengeinstituts forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger må dog videregives i summarisk eller samlet form, således at det enkelte institut eller dets kunder ikke kan identificeres.

Ifølge lovforslaget er hovedreglen, at fortrolige oplysninger kun må udleveres i de tilfælde, der eksplicit er fastsat i § 50a. Lovforslagets bestemmelser om tavhedspligt og adgangen til at videregive oplysninger indebærer således en skærpelse i forhold til forvaltningslovens generelle bestemmelser herom. Undtagelserne, jf. stk. 2, til hovedreglen om, at fortrolige oplysninger ikke må videregives, er følgende:

- 1) Tavhedspligten er ikke til hinder for, at Finanstilsynet videregiver oplysninger til politiet og anklagemyndigheden, i det omfang videregivelsen

- sker i forbindelse med tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen.
- 2) Finanstilsynet kan videregive oplysninger under en civil retssag under forudsætning af, at oplysningerne vedrører et pengeinstitut, som ved en domstolskendelse er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og at oplysningerne ikke vedrører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde pengeinstituttet.
 - 3) Videregivelse af oplysninger kan ske til andre tilsynsmyndigheder, der fører tilsyn med kreditinstitutter både her i landet og i andre lande inden for EF. Sådanne andre tilsynsmyndigheder inden for EF vil være undergivet tilsvarende tavshedspligt, da alle medlemslande vil være forpligtede til at gennemføre 2. samordningsdirektiv. Oplysninger vil derfor kunne videregives til sådanne myndigheder uden yderligere undersøgelse.
 - 4) Oplysninger kan videregives til myndigheder i andre lande inden for EF, der har ansvaret for tilsynet med andre finansieringsinstitutter, forsikringsselskaber eller fører tilsyn med kapitalmarkederne. Det er dog en betingelse for videregivelse, at de nævnte myndigheder har behov for oplysningerne til varetagelse af deres tilsynsopgave.
 - 5) Oplysninger kan også videregives til kuratorer for et pengeinstitut samt et beskikket tilsyn ved et pengeinstituts betalingsstandsning. Bestemmelsen vedrører både danske pengeinstitutter og udenlandske kreditinstitutter. De udenlandske institutioner, som Finanstilsynet kan udlevere oplysninger til, er de, der efter den nationale lovgivning medvirker ved behandlingen af et kreditinstituts konkurs eller betalingsstandsning. Endvidere kan oplysninger videregives til personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af kredit- og finansieringsinstitutters regnskab. Videregivelse af oplysninger kan dog alene ske, såfremt disse institutioner og personer har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.
 - 6) Oplysningerne vil kun kunne videregives til tilsynsmyndigheder uden for EF efter en undersøgelse af det pågældende lands lovbestemmelser om tavshedspligt for de, der fører tilsyn, og efter en forud indgået aftale om udveksling af oplysninger. I den forbindelse vil oplysninger også kunne videregives systematisk til den anden tilsynsmyndighed, f.eks. som led i en formaliseret samarbejdsaftale.
 - 7) Videregivelse af oplysninger kan ske til indenlandske eller udenlandske institutioner, der forvalter indlånsgarantiordninger under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.
 - 8) Oplysninger kan videregives til Danmarks Nationalbank og udenlandske centralbanker, såfremt oplysningerne er nødvendige for dem i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder.
 - 9) Oplysninger kan efter denne bestemmelse videregives til vedkommende minister (industriministeren og boligministeren for så vidt angår tilsyn med realkreditinstitutter) som led i ministerens tilsyn med forvaltningen.
 - 10) Efter denne bestemmelse kan oplysninger videregives til Folketinget som led i Folketingets parlamentariske kontrol med forvaltningen. Kommissionen og Rådet har erklæret, at direktivet ikke berører de nationale parlamentsudvalgs ret til at stille forespørgsler i medlemsstaterne for at indhente oplysninger i henhold til forfatningen. Direktivet forpligter på den baggrund ikke medlemsstaterne til at fastsætte regler om tavshedspligt, der udelukker, at der fra Finanstilsynet videregives oplysninger til Folketinget, når Folketinget tager særlige skridt til at få en sag oplyst. Videregivelse af oplysninger til Folketinget kan således efter stk. 2, nr. 10, ske, hvis Folketinget nedsætter en parlamentarisk kommission efter grundlovens § 51, eller når der ved særlig lov eller i henhold til retsplejelovens § 21 nedsættes en kommissionsdomstol til at undersøge bestemte spørgsmål om Finanstilsynets virksomhed. Oplysninger kan også videregives til Folketingets Ombudsmand efter ombudsmandslovens § 7. EF-direktivet åbner mulighed for, at der i vidt omfang udveksles oplysninger på tværs af landegrænserne mellem EF-landenes tilsynsmyndigheder. Direktivets regler om tavshedspligt skal navnlig sikre, at oplysninger, som stammer fra ét EF-lands tilsynsmyndighed, er undergivet tavshedspligt også når oplysningerne videregives til et andet EF-lands tilsynsmyndigheder, som led i kontrollen med penge- og kreditinstitutternes virksomhed i det indre marked. På den baggrund må det antages, at oplysninger, der stammer fra udlandet, i overensstemmelse med direktivets grundlæggende regler om fuldstændig tavshedspligt ikke i øvrigt efter direktivet kan videregives til Folketinget, f.eks. i forbindelse med besvarelse af almindelige spørgsmål fra udvalgene.
 - 11) Oplysninger i en sag, der er eller har været til behandling hos Finanstilsynet, kan endelig også videregives til de administrative myndigheder, som behandler klager over tilsynets afgørelse i sagen. Indbringes tilsynets afgørelse for domsto-

lene kan oplysningerne også videregives til domstolene.

Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må ifølge *stk. 3* alene bruges som led i varetagelsen af Finanstilsynets beføjelser efter bank- og sparekasseloven. Desuden kan de bruges i forbindelse med sager, hvor en afgørelse truffet af finanstilsynet påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene, jf. *stk. 2*, nr. 11.

Bestemmelsen i *stk. 4* underlægger de danske forvaltningsmyndigheder, som modtager oplysninger fra Finanstilsynet, en tavshedspligt, der svarer til den, som gælder for de i tilsynet ansatte. Bestemmelsen indebærer blandt andet, at de ansatte i Danmarks Nationalbank og i Erhvervsankenævnet har en mere vidtgående tavshedspligt med hensyn til oplysninger, som man modtager fra Finanstilsynet, end der gælder i øvrigt for institutionen. For så vidt angår udenlandske tilsynsmyndigheder m.v. kan Finanstilsynet kun videregive oplysninger i det omfang, der er sikkerhed for, at oplysningerne også i udlandet vil være underkastet tavshedspligt. Dette er tilfældet, for så vidt angår EF-medlemsstaterne efter gennemførelsen af 2. banksamordningsdirektiv.

Stk. 5 fastsætter regler om, hvem der kan anses som part i forholdet til Finanstilsynet, når tilsynet efter lovens § 50, stk. 1, undersøger enkelte pengeinstitutters forhold. Der foretages herved en præcisering af forvaltningslovens partsbegreb, således at det alene er det pengeinstitut, hvis forhold undersøges, der kan anses som part. Dette betyder blandt andet, at andre end pengeinstituttet, selv om de pågældende måske har interesser i sagen, ikke har mulighed for f.eks. aktindsigt.

Bestemmelsen er blandt andet foranlediget af, at der efter nogle afgørelser fra Folketingets Ombudsmand og Erhvervsankenævnet er opstået tvivl om partsbegrebets udstrækning i relation til bestemmelsen i lovens § 50, stk. 3. Således har ombudsmanden i en sag fra 1987, jf. ombudsmandens beretning fra 1987, side 64 ff, fundet at en indlånerforening, der ikke var klageberettiget over for tilsynets beslutninger, desuagtet måtte anses som part.

Efter Industriministeriets opfattelse følger det af reglerne i 2. banksamordningsdirektiv, at der i meget vidt omfang skal sikres fortrolighed omkring de oplysninger, som Finanstilsynet gennem sine undersøgelser kommer i besiddelse af. En sådan fortrolighed kan kun sikres, hvis forvaltningslovens partsbegreb ikke resulterer i, at alle, der har en interesse i sagen kan få aktindsigt.

Stk. 6 svarer til den nugældende lovs § 50, stk. 5.

Til nr. 51

Forhøjelsen af minimumsbidraget til Finanstilsynet er en nødvendig regulering. Beløbet har været uændret siden 1974.

Til nr. 52

Bestemmelsen er ændret som følge af de foreslåede bestemmelser i § 1, stk. 3 og 7, og § 1a om virksomhedsområdet, § 7b, stk. 1, 6 og 7, og § 7c, stk. 1, om ejerforhold, § 21, stk. 3, om indberetningspligt, såfremt pengeinstituttet ikke opfylder et af solvenskravene i § 21, stk. 1, samt § 29, jf. §§ 30-33, § 34, stk. 1-7, 8 og 10 og § 35 om regnskabsregler.

Til nr. 53

Med ændringen af *stk. 2* er ønsket en præcisering af, at tavshedspligten for pengeinstitutter også omfatter forhold, som en kunde har betroet et pengeinstitut, og der er således alene tilsigtet en lovfæstelse af det for pengeinstitutter almindeligt gældende princip om bankfortrolighed, som hviler på lang og fast praksis, og der er ikke med forslaget tiltænkt nogen realitetsændring.

Til § 2

Ændringerne er en konsekvens af ændringerne i § 1.

Til § 3

Til nr. 1

Kapitalkravet foreslås hævet fra 500.000 kr. til 5 mill. kr. Herved sikres en bedre økonomisk basis for virksomhederne. For eksisterende foreninger og virksomheder er der i § 8 fastsat en overgangsordning.

Til nr. 2-5

Ændringerne ophæver Finanstilsynets stadfæstelse af vedtægter. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 9 og 10.

Til § 4

I lovforslagets § 4 foreslås det, at loven træder i kraft den 1. januar 1991, da det er ønskeligt, at ikraftsættelsen sker så hurtigt, som det er teknisk muligt.

Til § 5

I lovforslagets § 5 foreslås det at ophæve kravet til en særskilt filialkapital for eksisterende filialer af kreditinstitutter med hjemsted indenfor EF. I overensstemmelse med hjemlandskontrolprincippet overgår tilsynet med solvens til hjemlandets tilsynsmyndigheder. Det er fundet hensigtsmæssigt, at hjemlands-

tilsynet først iværksættes, når Finanstilsynet har indgået aftale herom med hjemlandets tilsynsmyndighed.

Til § 6

I lovforslagets § 6 foreslås en overgangsregel, der alene relaterer sig til opfyldelse af solvenskravet på 8 pct. i lovforslagets § 1, nr. 22, (§ 21, stk. 1, 1. pkt.).

Dette forslag betyder, at pengeinstitutterne får en gradvis lempelse af solvenskravet og dermed en gradvis vækstmulighed, og betyder, at pengeinstitutterne i en overgangsperiode får mulighed for at medregne deres ansvarlige indskudskapital, dog således at der sker en gradvis reduktion af adgangen til at medregne ansvarlig indskudskapital.

Det foreslås i stk. 1, at et pengeinstitut skal opfylde et solvenskrav på 10 pct. i 1991 og 1992 og 9 pct. i 1993 og 1994. Derefter vil solvenskravet være 8 pct. som anført i lovforslagets § 1, nr. 22, (§ 21, stk. 1, 1. pkt.).

I stk. 2 foreslås det, at et pengeinstitut i 1991 og 1992 kan medregne ansvarlig indskudskapital, der er indgået aftale om inden den 1. januar 1991, med indtil 40 pct. og i 1993 og 1994 med indtil 20 pct. af ker-

nekapitalen efter fradrag, som anført i lovforslagets § 1, nr. 22, (§ 21a, stk. 3).

I stk. 3 foreslås det, at et pengeinstitut, efter at solvenskravet er faldet til 8 pct., jf. stk. 1, fortsat i 1995 kan medregne 10 pct. ansvarlig indskudskapital. Fra og med 1996 kan ansvarlig indskudskapital således ikke medregnes ved opgørelsen af solvenskravet. Det gælder i hele overgangsperioden på 5 år for nedtrapning af den ansvarlige kapital, at det samlede beløb af ansvarlig indskudskapital og supplerende kapital, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, (§ 21a, stk. 4), ikke må udgøre mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til lovforslagets § 1, nr. 22, (§ 21a, stk. 3).

Til § 7

Bestemmelsen svarer til den nugældende bestemmelse, der er indsat i § 3 i lov nr. 327 af 24. maj 1989 om ændring af lov om banker og sparekasser m.v.

Til § 8

Bestemmelsen foreslår en overgangsordning for de eksisterende foreninger og virksomheder, således at disse først med udgangen af 1995 skal opfylde kapitalkravet på 5 mill. kr.